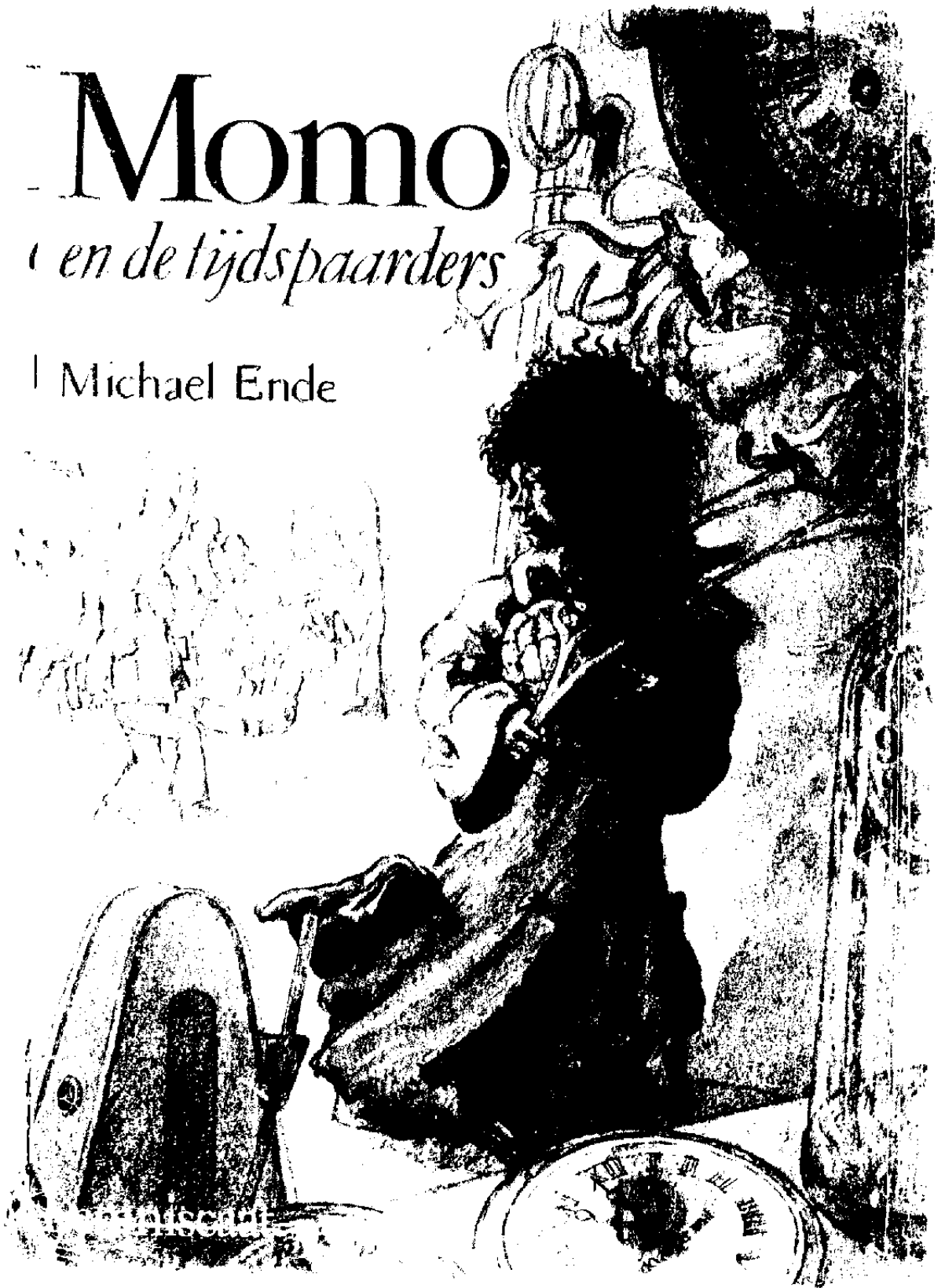

Momo

en de tijdspaarders

Michael Ende

Toneelstuk

7e klas

Vrije School Amersfoort

bewerkt door

Loek Dullaart

Personen:

Scènes

1. Momo	2, 3, ⁴ 5, 6, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24.
2. Gigi (de Verhalenverteller)	1, 3, 4, ⁵ 6, 9, 15 en 19
3. Nicola (de Metselaar)	2, 3, 24
4. Nino (de Waard)	2, 3, 18 en 24
5. Beppo (de Straatveger)	2, 5, 6, 9, 10, 11, 16 en 24
6. Meneer Fusi (de Kapper)	7
7. Grijze Heer 1	7, 11, 12, 21, ²² 24
8. Grijze Heer 2	8, 10, 21, 22, 24
9. Grijze Heer 3	10, 11, 12, 21, 24
10. Grijze Heer 4	10, 11, 12, 20, ²⁴ 21,
11. Grijze Heer 5	10, 12, 16, 21, 24
12. Grijze Heer 6	11, 12, 15, 21, 24
13. Meester Hora (de Tijd)	13, 14, 23, 24
14. Kassiopeia (de Schildpad)	13, 17, 19, 22, 23, en 24
15. Diverse	
16. andere	
17. rollen, zoals:	
Drie toeristen	1
Pop	8
Politie-agent + twee verplegers	16
Zev ~~en~~ mensen in restaurant	18
Knecht + chauffeur	19
Drie secretaresses	19
Drie kinderen: Paolo, Franco, Maria	20, 4

Scène 1 De Rondleiding

Gigi : En dit, dames en heren lijkt op een amfitheater. Maar schijn bedriegt, want dit gebouw was oorspronkelijk een aquarium. Heel lang geleden leefde er eens een keizerin die Strapazia Augustina heette. Zij voerde altijd oorlog met de Bevers en de Vrezers en hun koning Xaxotraxolus. Deze bezat een goudvis die, zodra hij volwassen was, in puur goud zou veranderen. Strapazia wilde die vis graag hebben, maar in plaats daarvan gaf de koning haar een kleine walvis. De goudvis verstopte hij onder zijn bed. De walvis groeide en groeide en groeide en keizerin Strapazia dacht: "Hoe groter, hoe beter, des te meer goud!!" Toen de badkuip te klein was geworden voor het beest en het plaatselijke zwembad ook, toen werd, dames en heren, ...dit gebouw opgericht. De keizerin wachtte en wachtte maar op het moment dat de vis in goud zou veranderen. Zij vergat helemaal te regeren. Daar hadden de Bevers en de Vrezers en hun koning Xaxotraxolus op gewacht. Zij veroverden het land. En nu is dit gebouw ingestort en vervallen. U ziet dus, dames en heren, waar lichtgelovigheid toe leiden kan.....

(De toeristen bekijken alles eerbiedig. Eén van hen vraagt, een beetje ongelovig:)

Toerist: En wanneer zou dat allemaal wel gebeurd moeten zijn??

Gigi: Keizerin Strapazia was, zoals U ongetwijfeld wel weet, een tijdgenote van de beroemde filosoof Petrosius de Oude.

Toerist: O ja, dat is waar ook, dank u wel...

(Gigi houdt hen zijn pet voor. De toeristen doen er iets in en vertrekken. Gigi tot publiek:)

Gigi: Zo, dat was het. Goedemiddag allemaal. Ik ben dus Gigi, de gids. Rondleiden is een van mijn vele beroepen. Ik heb er geen diploma voor, maar wel deze pet en deze duim waaruit ik de meeste verhalen zuig. Ach, het maakt toch niet uit of het waar is wat ik vertel, het is immers al zo lang geleden. .. Misschien is het trouwens wel, toevallig precies zo gebeurd als ik het vertel, dat kan toch!... Behalve rondleidingen verzorgen, ben ik ook

autowasser, trouwgetuige en hondjesuitlater. Maar....., genoeg over mijzelf. Laat ik nu eerst mijn vrienden aan U voorstellen. Allereerst is daar Momo. Die woont hier nog maar kort. Toen de buurtbewoners hadden ontdekt dat ze in de ruïne was komen wonen kwamen ze allemaal naar haar toe.

Scène 2 Momo mag blijven.

(Momo komt op. Zij heeft een gelapte broek aan en een veel te grote regenjas met omgeslagen mouwen.

(Op komen: Nicola, een grote sterke metselaar met een punt-snor, Nino een oudere vermoeide waard, Beppo, de straatveger, krom met een groot kuif en een klein brilletje. Gigi voegt zich bij hen)

- Nino: Zo, je hebt het hier wel naar je zin, geloof ik?
- Momo: Ja.
- Nino: En je wilt hier blijven?
- Momo: Ja, graag.
- Nicola: Maar, moet je dan niet meer terug naar huis?
- Momo: Ik ben toch thuis hier.
- Gigi: Maar waar kom je dan vandaan?
(Momo wijst vaag achter zich)
En wie zijn je ouders?
(Momo haalt ^{haar} zijn schouders op)
- Beppo: Je hoeft niet bang te zijn, we zullen je niet wegjagen. We willen je helpen.
- Nino: Vertel eens, ~~meisje~~, hoe heet je?
- Momo: Momo.
- Nino: En wie heeft je die naam gegeven?
- Momo: Ikzelf.
- Nicola: Wanneer ben je geboren?
- Momo: Voorzover ik mij kan herinneren was ik er altijd al.
- Gigi: Heb je dan geen oom of tante, waar je heen kunt?
- Momo: Ik ben hier thuis.
- Nino: Nou ja, maar je bent toch nog een kind - hoe oud ben je eigenlijk?
- Momo: (aarzelend:) Honderd.
(de mensen beginnen te lachen)

Nino: Nou, zonder gekheid, hoe oud ben je?

Momo: (nog weifelender:) Honderdtwee .....

(de mensen overleggen met elkaar)

Nicola: Luister. Vind je het goed, dat wij het aan de politie zeggen dat je hier bent? Dan kom je in een tehuis. Daar krijg je eten en een bed, en je kunt er leren rekenen en schrijven en nog veel meer. Nou, wat denk je ervan?

Momo: (geschrokken:) Nee, daar wil ik niet heen. Daar ben ik al geweest. Daar waren ook andere kinderen. Er zaten tralies voor de ramen. Iedere dag kregen we slaag - zomaar, zonder reden. Toen ben ik 's nachts over de muur geklommen en weggelopen. Daar wil ik niet meer heen.

Beppo: Dat kan ik begrijpen.

Nino: Goed, maar je bent toch nog klein. Iemand moet toch voor je zorgen.

Momo: (opgelucht:) Ikzelf.

Gigi: Kun je dat dan?

Momo: Ik heb niet veel nodig.

(Mensen kijken elkaar aan, zuchten en overleggen langdurig met elkaar)

Nicola: Goed dan. Wat ons betreft kun je hier wonen. Wij zullen samen voor je zorgen.

(Ze gaan meteen aan de slag, ze slepen allerlei dingen aan: een bed, dekens, een matras, Ze maken huisraad van sinaasappelkistjes en komen aandragen met eten en drinken. Tenslotte wordt het een echt feest.....)

Scène 3. Nino en Nicola.

(Gigi vertelt, later Momo op en Nino en Nicola)

Gigi: Wij boften dat Momo bij ons was komen wonen. Want Momo had een hele bijzondere eigenschap: zij kon luisteren. Nu zullen jullie misschien zeggen: "dat is toch niets bijzonders, luisteren kan toch iedereen". Maar dat is heus een vergissing. Echt luisteren kunnen maar heel weinig mensen. En zoals Momo kon luisteren was volkomen uniek. Momo kon zo luisteren, dat domme mensen ineens hele slimme ideeën kregen. Zij luisterde alleen maar met al haar aandacht en belangstelling en degene die sprak voelde hoe hem opeens gedachten te binnen schoten, waarvan hij nooit had durven dromen dat hij ze in zich had. Momo kon zo luisteren, dat wanhopige en besluiteloze mensen opeens precies wisten wat ze wilden. Of dat verlegen mensen plotseling vrijuit durfden praten. Of dat ongelukkige en bedroefde mensen vertrouwen kregen en blij werden. Zo kon Momo luisteren.....

✓ Op een dag kwamen twee mannen ^{haar} in het amfiteater opzoeken. Ze hadden de hoogste ruzie en wilden niet meer met elkaar praten, hoewel ze buren waren. De andere mensen hadden gezegd: Ga toch naar Momo. Dat zeiden ze altijd als er iemand in de problemen zat. Tenslotte hadden de beide mannen toegestemd.

(de twee zitten links en rechts van Memo op de treden, sonber voor zich uit te staren. Na een lange stilte staat Nicola op:)

Nicola: Ik ga. Ik heb mijn goede wil getoond door toch nog hier te komen. Maar nu zie jezelf, Memo, hoe verstokt hij is. Waarom zou ik nog langer wachten?

(maakt aanstalten om weg te gaan)

Nino: Ja, maak maar dat je wegkomt. Je had niet eens hoeven komen. Ik sluit toch geen vrede met een misdadiger!

Nicola: (komt dreigend terug.)

Wie is hier een misdadiger? Zeg dat nog eens als je durft!

Nino: Zo vaak als je maar wilt. Jij denkt zeker dat iedereen bang voor je is en je de waarheid niet in je gezicht durft te zeggen, omdat je groot en sterk bent. Maar ik zeg het jou wel en iedereen ook die het horen wil. Kom maar op als je durft en vermoord me maar, zoals je dat al een keer van plan was!

Nicola: Had ik het maar gedaan!!! Maar nu zie je zelf, Memo, hoe hij liegt dat het gedrukt staat. Ik heb hem alleen maar in de afvoergoot gegooid. Daar kun je nog niet eens een kat in verzuipen. Ja, jannergeweg leef je nog.

Nino: Moordenaar!!!!

Nicola: Ja, zeg jij maar moordenaar. Wie begon er met slaan? Ik kreeg van jou een lél voor mijn ordn, en dat nog wel in het bijzijn van een paar gasten.

Nino: Ja, maar daarvóór heb jij bijna mijn hele servies aan gruzelementen gesmeten.

Nicola: Oh, leugenaar, één kruik heb ik tegen de muur gegooid en die had al een barst ook.

Nino: Maar het was mijn kruik, weet je dat, en je hebt niet het minste recht om zoiets te doen.

Nicola: Zeker had ik dat recht wel. Weet je waarom? Omdat jij mij in mijn eer als metselaar beledigd hebt. Daarom. (tegen Memo:) Weet je wat hij gezegd heeft? Hij heeft gezegd dat ik geen rechte muur kan bouwen, omdat ik dag en nacht dronken ben. En zelfs mijn overgrootvader zou al zo geweest zijn, die had meegebouwd aan de scheve toren van Pisa.

Nino: Maar Nicola, dat was toch maar een grapje.

Nicola: Leuke grap! Om zoiets kan ik niet lachen.

Nino: En denk jij dat ik het leuk vind wat je mij hebt gelapt? (tegen Memo:) Op een morgen stond er met knalrode letters op mijn muur: Wie niets waard is, wordt waard. (tegen Nicola:) Denk je dat ik dat leuk vind????

Nicola: Nou, het is in ieder geval leuker dan die flauwe grap van jou. (Plotseling houden ze op en kijken allebei naar Memo. Ze beginnen zich te schamen.)

Nicola: Nou ja, goed. Ik had dat misschien niet op je deur moeten schrijven, Nino. Ik zou het ook niet gedaan hebben, als je niet had geweigerd om mij wijn te schenken. Want ik heb altijd betaald en je had geen reden om dat te doen.

Nino: Zeker wel. Herinner jij je het voorval met de heilige Antonius dan niet meer. Toen heb je me anders behoorlijk beduvelde.

Nicola: Ik jou? Juist andersom. Jij wilde mij oplichten, dat is je alleen niet gelukt. (tegen Momo:) In Nino's cafeetje hing een plaat van de heilige Antonius. Ik wou hem kopen van Nino.

Nino: Maar hij zei omdat hij hem zo mooi vond, maar hij wist al dat er een bankbiljet in zat.

Nicola: Maar ik ruilde hem toch tegen een dure radio...

Nino: Ja, daar snapte ik toen al niks van.

Nicola: Maar toen wou jij dat bankbiljet terughebben, omdat het niet bij de ruil hoorde.

Nino: En toen kregen we ruzie.

(Lange stilte)

Was het veel, dat bankbiljet?

Nicola: Niet meer en niet minder dan mijn radio waard was.

Nino: Dan gaat onze heke ruzie eigenlijk om de heilige Antonius die ik uit de krant heb geknipt.

Nicola: Eigenlijk wel. Je hebt gelijk. Zeg, wil je hem soms terug?

Nino: Nee, geruild is geruild. We hebben onze hand erop gegeven.

(Plotseling beginnen ze allebei te lachen. Ze omarmen elkaar en slaan elkaar op de rug. Dan gaan ze naar Momo toe en zeggen:)

Nino+Nicola: Dank je wel, Momo. En tot ziens. Bedankt.

(Ze vertrekken en Momo zwaait ze nog lang na.)

Gigi:

En dan is er nog Beppo. Beppo de straatveger wordt hij genoemd. Hij woont in de buurt van het amfitheater, in een hutje dat hij zelf van bakstenen, golfplaten en asfaltpapier in elkaar heeft gezet. Heel wat mensen zijn van mening dat Beppo de Straatveger niet goed bij zijn hoofd is. Dat komt, omdat hij op vragen alleen maar vriendelijk glimlacht en geen antwoord geeft. Dan denkt hij na. En wanneer hij een antwoord niet nodig vindt, zwijgt hij. Maar wanneer hij een antwoord wel nodig acht, denkt hij over dat antwoord na. Soms duurde het twee uur, maar soms ook een hele dag voordat hij iets terugzegt. Intussen is de ander natuurlijk al lang vergeten wat hij heeft gevraagd, en Beppo's woorden leken dan een beetje vreemd. Alleen Momo kon zolang wachten en begreep wat hij zei. Ze wist dat hij er de tijd voor nam, om nooit iets onwaars te zeggen. Want volgens hem kwam alle ellende in de wereld door de vele leugens, de opzettelijke, maar ook de onopzettelijke die enkel door haast of slordigheid ontstaan. Elke morgen, lang voordat het licht werd, reed hij op zijn oude fiets door de stad naar een groot gebouw. Daar kreeg hij een bezem en werd hem een straat toegewezen, die hij moest vegen. Hij deed zijn werk goed en met plezier. Hij wist dat dit werk hard nodig was.

(Beppo is ondertussen opgekomen al vegend)

Beppo:

Stap - ademing - bezemstreek, stap - ademing - bezemstreek.

(Ze werkt hij gestaag door. Tussendoor blijft hij een poosje peinzend staan. Dan gaat hij weer verder:)

Stap - ademing - bezemstreek, stap - ademing - bezemstreek

(Nu gaat hij naar Momo toe)

Dag Momo!

Momo:

Hallo Beppo!

Beppo:

(Gaat naast haar zitten)

Soms als je zo werkt, met vóór je de vuile straat en achter je de schone kun je grootse gedachtes krijgen. Maar het is moeilijk ze onder woorden te brengen. Want ze zijn net zo als een geur of een droom.

(Stilte)

Zie je Momo, het zit zo. Soms heeft men een hele lange straat voor zich. Men denkt, die is zo vreselijk lang - dat krijgt ik nooit voor elkaar. (zwijgt even) En dan begint men zich te haasten. En men haast zich steeds meer. Telkens wanneer men opkijkt ziet men dat men niet opschiet. En men krijgt het er benauwd van en raakt helemaal buiten adem. Zo moet men het niet doen. (Denkt een poosje na) Men moet nooit aan de hele straat tegelijk denken, maar alleen maar aan de volgende stap, de volgende ademing, de volgende bezemstreek. (even stilte) Dan heeft men er plezier in, zo moet het. Opeens merkt men dat men stap voor stap de hele straat gedaan heeft en men is niet buiten adem. Dat is belangrijk.

(Na weer een tijdje staat hij ineens op)

Ik heb ons herkend. (stilte) Soms is het er ineens, 's middags, als alles slaapt. Dan wordt de wereld doorzichtig. Zoals een rivier, begrijp je. Men kan de bodem zien. (Na een poosje:) Daar

liggen andere tijden, daar beneden op de bodem. (zoekt naar woorden, dan op gewone toon:) Vandaag was ik bij de oude stadsmuur aan het vegen. Daar zitten vijf stenen van een andere kleur in de muur. Zo, zie je (Tekent een grote T in de lucht) Ik heb ze herkend, die stenen. (Na ee poosje, hortend) Dat waren andere tijden, toen die muur gebouwd werd. Velen hebben eraan gewerkt. Maar er waren er twee bij, die hebben die stenen daar in genetseld. Het was een teken, begrijp je? Ik heb het herkend. (strijkt met zijn hand over zijn ogen. Dan ingespannen, noei-zaan:) Zij hebben er anders uitgezien, die twee destijds, heel anders. (valt uit:) Maar ik heb ons herkend, -jij en ik. Ik heb ons herkend.

Gigi: Men kan het de mensen niet kwalijk nemen dat ze glimlachten, wanneer ze Beppo d. Straatveger zo hoorden praten en heel wat mensen tikten achter zijn rug op hun voorhoofd. Maar Momo hield van hen en bewaarde al zijn woorden in haar hart.

Scène 6. De kinderen

Gigi: Ook de kinderen kwamen graag naar het amfitheater om er te spelen. Ze spelen er als nooit tevoren. Ze vervelen zich geen ogenblik meer. Omdat Momo met zic meespeelt maken de kinderen zelf de beste plannetjes. Elke dag verzinnen ze nieuwe spelletjes het een nog nooier dan het andere. Hele verhalen worden werkelijkheid van verre reizen met een schip, waarop je dolle avonturen beleeft. Nergens kon je zo goed spelen als bij Momo. Maar er was iets grandoet wat none en ^{wij} haar vrienden niet begrepen. (Momo, en Beppo op. Gigi voegt zich bij hen)

Momo: Ik zie de laatste tijd steeds minder vrienden hierheen komen.

Gigi: Ja, naar mij komen ze ook niet meer luisteren. Er is iets mis.

Momo: Maar wat?

Beppo: Ja, het is waar. Het komt dichterbij. In de stad is het overal. Het is mij al lang opgevallen.

Momo: Wat dan?

Beppo: Niets goeds. Het wordt koud.

Gigi: (slaat zijn arm om Momo heen)

Ach wat. In plaats daarvan komen nu steeds meer kinderen hier naar toe.

Beppo: Ja, daarom juist. Juist daarom. Ze komen niet voor ons. Ze zoeken een schuilplaats.

Momo: Ze komen van ver, uit andere delen van de stad. Ze vervelen zich en hangen maar lusteloos rond en kijken. Ze kunnen niet spelen.

Gigi: Ze hebben allemaal speelgoed wat al af is, en waarmee je dus niet echt spelen kunt. En dingen die lawaai maken en die alles bederven.

Beppo: Hun ouders hebben geen tijd meer voor ze. Ze zijn altijd weg en als ze thuis zijn, zijn ze moe. Het is een besmettelijke dwaasheid.

Momo: Het lijkt een schaduw die alsmaar groeit en zich donker en koud over de stad uitbreidt. Een onhoorbare, onzichtbare verovering, waar niemand zich tegen verweert, omdat niemand het echt doorheeft. Wie zijn de veroveraars?

(Momo en Beppo af. Gigi tegen het publiek)

Gigi: Niemand zag ze, de grijze heren die overal ronddwaalden in de stad. Ze voelen niet op, men keek langs ze heen, en vergat ze weer. Ze konden ze in het geheim werken, juist omdat ze zich niet verborgen. Ze reden in grijze auto's rond en waren helemaal in het grijs gekleed, zelfs hun gezichten waren grijs. Ze droegen bolhoeden en rookten kleine askleurige sigaartjes en een loodgrijze aktetas, en ze schreven alles op in hun kleine notitieboekjes. Niemand zag ze, en als hij ze zag, vergat hij ze weer. Toch veranderde er iets. Je kreeg het koud, je ging je heel anders gedragen. Zoals meneer Fusi, de kapper. Kijkt u naar hoe dat ging.

doek

2 e Bedrijf DE GRIJZE HEREN

Scène 7. Meneer Fusi.

(De kapperszaak is leeg. Meneer Fusi leunt tegen de muur)

Meneer Fusi: Zo gaat mijn leven voorbij, met schaargeklepper, kletspraatjes en zeepschuim. Wat heb ik eigenlijk aan mijn leven? Als ik dood ben, zal het zijn alsof ik nooit bestaan heb. Mijn hele leven is mislukt. Als ik maar het ware leven zou kunnen leiden, dan was ik een ander mens. Het ware leven.....

(hij gaat op in zijn droom. Dan:)

Maar voor zo iets schiet er naast mijn werk geen tijd over. Want voor het ware leven moet je tijd hebben. Je moet vrij zijn. Maar ik zal mijn leven lang een gevangene blijven van schaargeklepper, kletspraatjes en zeepschuim.

Grijze heer: (komt snel aanlopen. zet zijn aktetas op tafel, gaat in de kappersstoel zitten, nadat hij zijn bolhoed heeft afgedaan, waarmee zijn kale hoofd was bedekt. Hij pakt zijn notitieboekje en bladert erin, terwijl hij aan zijn sigaartje trekt)

Meneer Fusi: (Heeft het plotseling erg koud gekregen en de deur dichtgedaan. Vraagt dan, een beetje in de war:)

Waarmee kan ik u van dienst zijn? Scheren of knippen?

Grijze heer: (met toonloze stem:)

Geen van beide. Ik kom van de Tijd-Spaar-Kas. Ik ben agent nr. XYQ/384/b. We weten dat u een spaarrokning bij ons wilt openen.

Meneer Fusi: Dat hoor ik voor het eerst.

Grijze heer: U staat kandidaat bij ons. Ziet U, meneer Fusi, u verpilt uw leven met schaargeklepper, kletsprmatjes en zeepschuim. Als u eenmaal dood bent, lijkt het net alsof u nooit bestaan hebt. Als u tijd had om het ware leven te leiden, zou u een ander mens zijn. Dus het enige wat U nodig heeft is tijd? Heb ik gelijk?

Meneer Fusi: (huiverend;) Daar heb ik net over nagedacht.

Grijze heer: Precies. Maar die tijd moet gespaard worden. U meneer Fusi, u verspilt uw leven. Ik zal het u voorrekenen. Een jaar heeft 31.536.000 seconden. Hoe oud schat u dat U wordt?

Meneer Fusi: (stotterend;) Ik hoop zo'n jaar of zeventig, tachtig.

Grijze heer: Laten we voorzichtigheidshalve zeggen zeventig. Dat zijn dan 2.207.520.000 seconden. Dat is dus het vermogen, meneer Fusi, dat u ter beschikking hebt.

(schrijft dit en alle volgende getallen op de spiegel)

Maar nu gaan we verder: hoe oud bent U?

Meneer Fusi: Twee en veertig.

Grijze heer: Laten we aannemen dat u acht uur per nacht slaapt, dat is dan 441.504.000 seconden, laten we maar zeggen verloren tijd. Voeg daar nog eens aan toe: een gelijke hoeveelheid tijd, die u aan het werk opoffert, laten we zeggen twee uur voor de maaltijden, dat is dan 110.376.400. Maar er is meer. U woont alleen met uw oude moeder, met wie u per dag een heel uur praat, hewel ze doof is en bijna niets meer hoort. Vol-slagen verspilling: 55.188.000 seconden.

Meneer Fusi: Maar.....

Grijze heer: Onderbreek mij niet. Dan is er nog de parkiet waar u voor zorgt, de boodschappen die u doet, de zangvereniging en uw geheim.

Meneer Fusi: Weet u dat ook al.....

Grijze heer: In onze moderne wereld zijn geen geheimen meer. U moet de dingen zakelijk en reëel bekijken. Wilt u met juffrouw Daria trouwen?

Meneer Fusi: Nee, dat gaat toch niet....

Grijze heer: Omdat ze invalide is. Toch bezoekt u haar elke dag een half uur om haar een bloem te brengen. Waar is dat goed voor??

Meneer Fusi: Het maakt haar altijd zo blij.

Grijze heer: Maar nuchter bekeken, is het voor u, meneer Fusi, verloren tijd: 27.594.000 seconden. Voegen we daar nog bij dat u elke avond een kwartier bij het raam zit om de dag te overdenken: 13.797.000 seconden. Als we dat optellen krijgen we een bedrag van 1.324.512.000 seconden. Kijken we naar wat er overblijft voor u, meneer Fusi, dan is dat: (schrijft op)

1.324.512.000 seconden
- 1.324.512.000 seconden
= 0.000.000.000 seconden

Vindt u niet, dat u zo niet verder kunt gaan, meneer Fusi, zou u niet liever beginnen met sparen? Een rekening bij ons openen? Wij geven U de hoogste rente..

Meneer Fusi:

Ja. Maar wat moet ik doen?

Grijze heer:

Maar beste man, u weet toch wel hoe u tijd spaart! Gewoon al het overbodige weglaten. In plaats van een half uur, besteedt U nu een kwartier per klant. Uw moeder zou U het best in een goed en goedkoop bejaardentheuis kunnen stoppen. De nutteloze parkiet kunt u beter wegdoen, en verspil uw kostbare tijd niet aan zingen, boodschappen, lezen of uit het raam kijken. Dan gaat de rest vanzelf.

Meneer Fusi:

Hoef ik niets te ondertekenen?

Grijze heer:

Uw voornemens zijn voor ons voldoende. Welkom in de kring van tijdspaarders. U bent nu een echt modern en vooruitstrevend mens. Hoeveel u spaart, ligt helemaal aan u. Ik wens u geluk, meneer Fusi? (verdwijnt)

Meneer Fusi:

(Kijkt hem na, voelt zich ziek en ellendig! Er komt een klant, hij helpt hem, gehaast en zenuwachtig, knorrig. Dan hangt hij een bord op in zijn winkel: GESPAARDE TIJD IS DUBBELE TIJD).
doek

Scène 8 Momo en de tijdspaarder

(Momo vindt een pop, die spreken kan. Ondertussen komt er een grijze heer op)

Pop: Goeiendag. Ik ben Bibigirl, de volmaakte pop.

Momo: (geschrokken:) Goeiedag, ik ben Momo.

Pop: Ik ben van jou. Daarom zijn alle kinderen jaloers op je.

Momo: Ik geloof niet dat je van mij bent. Ik denk dat iemand je hier heeft laten liggen.

Pop: Ik wil nog meer spullen hebben.

Momo: Ik weet niet of ik iets voor je heb. Wacht even.

(Ze gaat haar doos met spulletjes halen)

Hier, zoek maar uit wat je leuk vindt.

Pop: Goeiedag. Ik ben Bibigirl, de volmaakte pop.

Momo: Ja, dat weet ik al. Zoek nu maar wat uit.

Pop: Ik ben van jou. Daarom zijn alle kinderen jaloers op je.

Momo: Dat heb je ook al gezegd. Als je niets uit wilt zoeken, zullen we dan een spelletje gaan doen?

Pop: Ik wil nog meer spullen hebben.

Momo: Ja, als je steeds maar hetzelfde zegt, kunnen we helemaal niet spelen. Dan kun je nog beter helemaal niets zeggen.
(ze zucht hulpeloos, staart de pop gehypnotiseerd aan. Dan kijkt ze op: daar staat een grijze heer)

Grijze h: Wat heb jij daar een mooie pop. Daar kunnen al je speelkameraadjes jaloeers op zijn. Maar het lijkt wel alsof je er helemaal niet blij mee bent. Weet je wel hoe je ermee moet spelen?
(Momo knikt nee, trekt hulpeloos haar schouders op:)

Pop: Ik wil nog meer spullen hebben.

Grijze h: Zie je, kleintje, dat is het. Ze heeft gewoon veel kleren nodig. Kijk, hier is een avondjurk, een bontmanteltje van nerts, een zijden kimonootje, tenniskleding, een ski-uitrusting, nog een jurk en nog een jurk. En als dat je gaat vervelen is hier nog een handtasje van slangeleer, een fototoestelletje, een halskettinkje, golfsticks, body-spray. Zie je het is heel eenvoudig. En als je je dan nog verveelt is er nog een vriend voor Bibigirl, dat is Bubiboy. Die heeft ook een uitzet, en dan zijn er nog meer vrienden en vriendinnen. Dus je kunt eindeloos doorgaan. Begrijp je nu hoe je met die pop moet spelen?

Momo: (rillend van de kou:) Ja.

Grijze h: Dit is allemaal voor jou, als jij met die pop gaat spelen en niet meer met die rare vrienden van je omgaat. Je wilt die pop toch wel hebben, of wou je soms zeggen dat er nog iets aan deze volmaakte pop ontbreekt?

Momo: Ik geloof dat je niet van deze pop kunt houden.

Grijze h: (ijzig:) Dat is ook helemaal niet belangrijk. Wij van de Tijd-Spaar-Kas willen de mensen vooruit helpen. Wie meer heeft dan een ander zal vanzelf wel vrienden krijgen. Liefde zit de vooruitgang alleen maar in de weg.

Momo: (medelijdend) Is er dan niemand die van jou houdt?

Grijze h: (krimpt ineens:) Wij mogen niet herkend worden. Wij stelen de tijd van de mensen omdat wij ermaar hongeren. Wij hebben steeds meer tijd nodig, ons aantal groeit steeds, ongezien, steeds meer, steeds meer tijd.....

(plotseling:)

Wat was dat, je hebt me uitgehoord.

(smekend:)

Ach, ik heb maar onzin verteld, lief kind. Vergeet het maar. Het moet. Je moet het vergeten, wij mogen niet herinnerd worden...

(schudt Momo bij dit laatste door elkaar, springt op, kijkt schichtig om zich heen, pakt alle spullen op en rent weg. Momo kijkt hem wat verdwaasd na.)

Scène 9 Mislukte plannen

(Momo, Gigi en Beppo bijeen)

Momo: En toen verdween hij heel snel met al zijn spullen.....

Gigi: (opgewonden:) Maar Momo, jij hebt alles ontdekt. De oorzaak van alle trammelant. Nu zullen we de stad redden van de ondergang?

Momo: Hoe wou je dat dan doen?

Gigi: Nou ja, over het hoe moeten we misschien nog wat denken, maar in ieder geval hebben we de tijdspaarders nu herkend en daardoor zijn ze kwetsbaar geworden. We gaan ze overvallen. Ieder van ons draagt een pistool en dan zullen we .....

Momo: Maar we hebben helemaal geen pistool.

Gigi: Dat doet er niet toe, ze zijn vast zo al bang als wij eraan komen. En dan gaan we erheen en zeggen dan....

Momo: Zullen we niet een heleboel mensen erbij gaan vragen?

Gigi: Dat is een subliem idee. Iedereen moet gemobiliseerd worden. Morgenmiddag houden we hier een massameeting. Laten we meteen aan de slag gaan.

(Ze gaan op weg, Momo voorop. Beppo houdt Gigi nog even tegen. Zijn gezicht staat alwaar zeer ernstig:)

Beppo: Ik maak me zorgen. Die grijze heren zijn gevaarlijk. We moeten oppassen wie we erin betrekken.

Gigi: Ach wat, jij maakt je ook altijd zorgen. Het is gewoon spannend, het is een fantastisch verhaal. (ze gaan af)
 (Momo, Gigi en Beppo komen weer langslopen. Ze dragen spandoeken met: WEET U WAAR DE TIJD BLIJFT??? KOMT MORGEN ALLEEN NAAR DE MASSAMEETING IN HET AMPHITHEATER. Verder zingen ze in koor:)

Mensen laat u niet opjagen,
 al heeft het vijf voor twaalf geslagen,
 wordt nu wakker, wees verstandig,
 want men maakt u tijd afhandig.
 Mensen die hun tijd afgeven,
 weten niet waar die is gebleven.
 Wij willen de tijdspaarders bestrijden gaan,
 sluit u daarom bij ons aan.
 De overwinning is nabij,
 binnenkort bent u weer vaker vrij.

(De volgende dag zitten ze gedrieën heel lang te wachten)

Momo: Er komt niemand.

Gigi: Ons plan is mislukt. Niemand heeft tijd hiervoor.
 (Na een stilte staat Beppo op)

Momo: Ga je weg?

Beppo: Het noot. Ik heb extra dienst vannacht.

Momo: Maar het is zondag.

Beppo: Het is een grote uitzondering, hebben ze gezegd. Maar het zint me niets allemaal. Tot ziens, vrienden. (gaat af)

Gigi: Is het zondag? O jee, dan moet ik ook weg. Ik ben tegenwoordig nachtwaker van beroep, weet je. Wees niet verdrietig, Momo, het was een goed plan. En morgen verzinnen we toch gewoon weer iets nieuws, een nieuw verhaal.

Momo: Het was geen verhaal.

Gigi: Ja, dat weet ik wel, maar morgen praten we verder, O.K.? Nu moet ik opschieten, anders ben ik te laat. Dag Momo, slaap maar lekker.
 (Momo blijft eenzaam achter. Doek.)

Scène 10. De vergadering der tijdspaarders

(Beppo zit achter de struiken te luisteren. Drie tijdspaarders zitten achter een tafeltje. De agent verschijnt ervoor)

GrijzeH 3: Wil agent BLW 553 e voor het hooggerecht verschijnen. (Deze komt)
Bent U agent BLW 553 e?

GrijzeH 2: Jawel.

GrijzeH 3: Is het U bekend dat er mensen rondlopen die van de Tijd-Spaar-Kas en onze werkzaamheden op de hoogte zijn?

GrijzeH 2: (sidderend:) Het is mij bekend.

GrijzeH 3: En hoe verklaart U dat?

GrijzeH 2: Ik heb er zo gauw geen verklaring voor, maar..eh...zo ernstig is het niet, het zijn er maar een paar en ..eh....

GrijzeH 4: Beklaagde, bent U zich er wel van bewust tegenover wie u zich bevindt. Ons kunt u niet voorliegen.

GrijzeH 2: Het is... eh.... beroepsgewoonte.

GrijzeH 3: En waarom hebt u onze strengste wet overtreden?

GrijzeH 2: Ik vraag het hooggerecht om rekening te houden met de verzachtende omstandigheden. Ik werd namelijk behekst. Door de manier waarop dat kind naar mij luisterde, ontfutselede zij mij alle geheimen.

GrijzeH 5: Uw verontschuldigheden interesseren ons niets. Onze wet is onschendbaar en duldt geen uitzondering. U kunt ervan verzekerd zijn, verdachte, dat het kind ons niet nog eens schade zal berokkenen. Daar zullen wij alle middelen toe aanwenden. Hoe heet dat kind ook al weer?

GrijzeH 2: Momo.

GrijzeH 3: Juist. Nu gaan wij over tot voltrekking van het vonnis.
(Ze steken hun hoofden bij elkaar, fluisteren en knikken)
Het oordeel over agent BLW 553 e luidt eenstemmig: Schuldig aan Hoogverraad. Onze wet gebiedt dat hem in dat geval alle tijd ontnomen wordt.

GrijzeH 2: Genade....goudde....

(De linker en de rechter heer pakken hem heel bedwaard zijn aktetas en sigaartje af. De agent gaat in rook op.)

Beppo: (Sluipt af, terwijl hij mompelt)

Ik moet gauw Momo gaan waarschuwen. Ze verkeert in groot gevaar.

(gaat af.)

(Eerst Momo en de schildpad op)

Momo: Wie ben jij nou? Wat aardig van je om mij zomaar op te komen zoeken, schildpadje. Maar wat is er, wil je iets van me??
(schildpad steekt borstje KOM MEE op)

Momo: Bedoel je mij?
(schildpad begint te lopen)
Ze bedoelt werkelijk mij, geloof ik. Loop naar, ik volg je wel.
(Ze gaan af)
(Er komen drie heren gehaast het amfitheater binnen en doorzoeken het grondig)

GrijzeH 1: De vogel is gevlogen.

GrijzeH 4: Schandelijk. Zo'n kind hoort gewoon in bed te liggen.

GrijzeH 3: Het bevat me helemaal niet, ze is vast door iemand gewaarschuwd.

GrijzeH 1: Maar door wie dan? Laten we groot alarm slaan.

GrijzeH 4: Nee, laten we eerst snel de omgeving afzoeken.

GrijzeH 3: Heren -- aan het werk...
(Ze gaan alle drie aan een andere kant af.)
(Nu komt Beppo eraan gerend)

Beppo: Momo! Momo! O, ik ben te laat. Mijn God, allemaal sporen, ze hebben haar al weggehaald. Wat moet ik nu doen, ooo, ooo... Gigi waarschuwen, Gigi moet er op af, Gigi zal wel helpen. En naar de politie gaan, en..... O, Momo, Momo (gaat af)

GrijzeH 6:
(stem)
Groot alarm voor alle agenten van de Tijd - Spaar - Kas. Wilt u onmiddellijk alle andere werkzaamheden onderbreken en u uitsluitend bezighouden met het zoeken naar het meisje. Momo. Ik herhaal: groot alarm voor alle agenten van de Tijd - Spaar - Kas.
(Momo en de schildpad komen heel langzaam oplopen)

Momo: Hé, schildpad, waar breng je me eigenlijk heen? (De schildpad laat een borstje STIL zien. Drie grijze gedaantes rennen langs hen heen)

Wat een vreemde buurt hier, ik ben nog nooit in dit gedeelte van de stad geweest. Alles is zo wit, zo stil, net alsof alles van glas is.

(achter hen verschijnen de drie heren, die heel hard rennen, maar niet vooruit komen)

GrijzeH 1: Ik begrijp er niets van, we komen niet vooruit.

GrijzeH 4: Uit, afgelopen uit, we krijgen haar niet meer te pakken.
(Ze stoppen en gaan moedeloos zitten)

GrijzeH 3: Men zal ons voor het gerecht dagen (moedeloos lopen ze af)

(De schildpad en Momo lopen als tegen een zware wind in)

Momo: Hoe heet het hier? De Nooitsteeg. Wat een vreemde naam. En wat een sterke wind hier. O, schildpad help me toch ik kan er haast niet tegenop.....

(Schildpad laat een bordje ACHTERUITLOPEN zien. Ze doen het)

Momo: Dat gaat beter. Hé, het lijkt wel alsof ik ook achteruit denk en achteruit adem. Au!!!

(Momo is tegen een deurtje aangestoten. Zij leest:)

Nergenshuis. Hier achter woont: Meester Secundus Minutius Hora.

(Schildpad laat bordje WE ZIJN ER zien)

Zouden we dat deurtje open kunnen krijgen ?

(Ze duwt tegen het deurtje dat gemakkelijk openspringt. Dan horen ze een sterk getik, gebel en gepala. Achter hen valt de deur met een klap dicht.)

doek.

Scène. 12   De vergadering

GrijzeH 6: Alle agenten van de Tijd-Spaar-Kas worden bijeengeroepen voor een buitengewone zitting.

(stem)

(zij verzamelen zich allemaal rondom een lange tafel)

GrijzeH 1: Mijne heren, onze situatie is buitengewoon ernstig. De jacht op Momo heeft ons 3 miljard, 738 miljoen, 259 duizend, 114 seconden gekost. Volkomen nutteloos verspilde tijd, want Momo is ons ontsnapt. Zo kunnen we niet eeuwig doorgaan: we moeten sparen, niet verkwisten. Ik heb gezegd, dank u wel.

GrijzeH 6: Maar we wilden die maaiel toch onschadelijk maken. Nu dat is gelukt. Zij is ontsnapt, zij is uit de tijd gestapt. We kunnen dus tevreden zijn.

GrijzeH 3: : Helemaal niet. Ik vermoed namelijk dat zij hulp heeft gehad. (Allerwege opwindend). Ja, ik denk dat die Momo geholpen is. En wel door die zogenaamde meester Hora.

(Iedereen schreeuwt door elkaar)

Stilte, stilte. Ik wil alleen maar zeggen: de situatie is uiterst gevaarlijk. We moeten alles, ik herhaal alles inzetten.

GrijzeH 4: Kunnen we die Momo niet omkopen? Bijvoorbeeld door haar zoveel tijd te geven als ze maar wil? In verhouding kost dat ons niet eens zoveel.

GrijzeH 5: Dat heeft geen zin, ze heeft immers al tijd genoeg. Nee, we moeten ons op haar vrienden richten. Dan heeft ze niemand meer om haar tijd mee te delen.

(Hij haalt een map uit zijn tas en leest:)

Het gaat om een zekere Beppo de Straatveger en ene Gigi de Gids en nog wat mensen en kinderen. Als Momo helemaal alleen zal zijn wat zal dan de vele tijd nog voor haar betekenen? Zij zal dan willoos alles doen wat wij ^{100%} vragen....

(Alle grijze heren staan op en applaudiseren)

doek

Scène 13 Bij meester Hora

(Bij meester Hora. Overal zijn klokken die tikken. Meester Hora is gekleed in een lange witte jurk).

Meester H: Ha, ben je daar weer, Kassiopeia.... En heb je Momo niet meeggebracht? O ja, kijk..... daar is Zij. Welkom hier in het Nergenshuis. Ik ben meester Hora.

Momo: Ik ben Momo. Kent U mij.

Meester H. Ik kan alles zien met deze alziende bril. Kijk maar eens.

Momo: (doet het)
O, jee ik zie allemaal grijze heren op een soort vergadering.

Meester H. Ze hebben het over jou gehad, maar wees niet bang. Hier ben je veilig. Kom laten we gaan ontbijten, het staat al voor ons klaar.
(Ze gaan aan het tafeltje zitten en ontbijten smakelijk.

Momo: Waarom hebben de grijze heren over mij gesproken?

Meester H: Ze zijn bang voor je omdat je de waarheid over ze weet. Ze zijn zo woedend op je dat ze je overal achtervolgd hebben.

Momo: Maar we zijn midden door de stad gelopen, en nog heel langzaam ook.

Meester H: Wat zeg jij daarop, Kassiopeia, hadden ze jullie ooit te pakken kunnen krijgen?
(schildpad laat bordje NOOIT ! zien)
Kassiopeia kan namelijk in de toekomst kijken, ze kan een half uur vooruit zien. Ze wist dus van te voren of ze de grijze heren tegen zou komen of niet.

Momo: Dat is handig, en dan neemt ze gewoon een andere weg?

Meester H: Nee, zo een voudig is het niet. Ze weet alleen van te voren of iets gebeurt of niet. Ze kan er niets aan veranderen. Kom, ik zal je alles laten zien:
(Ze lopen rond en bekijken alle klokken)
Los jij graag raadsels op?

Momo: O, ja heel graag, weet U er een?

Meester H: Ja, maar hij is wel erg moeilijk. Luister....
Drie broers wonen in een huis,
de eerste is nog net niet thuis,
de tweede ging al ^{weg} van huis.
Alleen de derde, de kleinste, die is thuis.
De reden dat de derde broer bestaat,
is dat de eerste in de tweede overgaat.
Ze zijn heersers over één groot rijk,
daarin zijn ze alle drie gelijk.

Momo: Nee, die is te moeilijk, die vind ik nooit.
(Schildpad laat bordje: JE VINDT HEM WEL zien)

Meester H: Zie je wel, het lukt je best.

Momo: De eerste is nog net niet thuis, wat kan dat nu zijn.....
en dan die tweede die al van huis ging.....

(Schildpad laat bordje: DAT WAT IK WEET zien)

Meester H: Nee, Kassiopeia, niet voorzegen!!.

Momo: Wat jij weet, jij kunt in de toekomst zien, ja, wacht even, die tweede die al van huis ging is dan de toekomst, en dan is de eerste die nog niet thuis is mi sschien het verleden, maar wie is dan de derde, die thuis is, en die alleen bestaat als de eerste in de tweede overgaat, ooooo, dat is dan het heden. Samen heersen ze over één groot rijk, daarin zijn ze alledrie gelijk....verleden heden en toekomst vormen samen de Tijd, jaana, het is de tijd, ik heb hem gevonden, de tijd, de tijd....

Meester H: Bravo, Momo, je bent erg goed in het oplossen van raadsels. (stilte)

Momo: Maar wat is de tijd eigenlijk?

Meester H: Dat heb je toch net zelf gezegd...

Momo: Nee, maar ik bedoel, wat is de tijd werkelijk? Het moet toch iets zijn....

Meester H: Wat vind je zelf?

Momo: Tijd is voor mij een geur. Of iets als de wind. Nee, hele zachte muziek, die je van binnen hoort.

Meester H: Tijd kun je alleen maar waarnemen met je hart. En als je hart stilstaat houdt ook de tijd op. Dan ga je terug in de tijd door de grote poort waardoor je ook naar binnen kwam.

Momo: En wat is daar dan achter?

Meester H: Daar is de plaats waar de tijd vandaan . . . komt. Ik wijs de tijd toe aan de mensen. Wil je zien, waar de tijd vandaan komt?

Momo: Ja, graag.

Meester H: Dan zal ik je erheen brengen. Maar je mag niets vragen en niets zeggen. Beloof je dat? Kom.....

(ze gaan samen af.)   doek

(Het volgende wordt gesproken. Wat ervan uitgebeeld kan worden, wordt uitgebeeld.)

Daar waar Momo en Meester Hora heengaan is een gouden schemering. Geleidelijk aan zien zij dat zij onder een koepel staan, die van puur goud is. Daar bovenin is een ronde opening. Een zuil van licht straalt daardoor loodrecht naar beneden. Het licht valt op een vijver die ook rond is. Het zwarte water is glad en roerloos als een donkere spiegel. Vlak boven het water fonkelt iets in de lichtzuil als een heldere ster. Het beweegt zich langzaam en verheven heen en weer. Het is een reusachtige slinger, die nergens aan is opgehangen. Als de sterrenslinger dicht bij het water komt, duikt er een bloemknop uit de vijver, die opénbloeit en uit niets dan stralende kleuren bestaat en heerlijk geurt.

En als de sterrenslinger terugzwaait verwelkt de prachtige bloem weer, en verdwijnt weer in de diepte. Maar dan begint er aan de andere zijde een nieuwe knop uit het donkere water op te stijgen, die anders is dan de vorige, maar nog mooier kleurt en geurt. En steeds opnieuw komen er steeds mooiere bloemen tevoorschijn. Het licht dat in het midden neerstraalt is niet alleen te zien, het is ook te horen. Het is als het ruisen van de wind, maar neemt steeds toe, en er zijn ook stemmen hoorbaar. Het is alsof de metalen van de aarde zingen, alsof de zon en de maan en alle sterren hun werkelijke naam noemen, en ook de naam van de bloem die ontstaat en weer vergaat. Het is alsof de hele wereld tegen je spreekt.

En toen Momo dit zag werd ze bang en ze stortte zich in de armen van meester Hora.

Momo: Meester Hora, ik wist niet dat de tijd van alle mensen zo.....(zoekt naar een woord)...zo...groot is.

Hora: Dat was niet de tijd van alle mensen. Hat was alleen jouw eigen tijd. In ieder mens is die verborgen. Met gewone ogen kun je hem niet zien.

Momo: Maar, waar was ik dan ?

Hora: (strijkt haar zacht over het haar:) In je eigen hart.

Momo: Meester Hora, mag ik mijn vrienden op gaan halen, zij moeten dit ook zien.

Hora: Nee, dat kan nu nog niet.

Momo: Mag ik hen wel vertellen wat de sterren hebben verteld?

Hora: Dat mag wel, maar je kunt het niet.

Momo: Waarom niet ?

Hora: De woorden daarvoor moeten eerst nog in je groeien

Momo: Maar als ik ze dit alles zou vertellen, wordt alles weer goed. Ik voel het.

Hora: Als je dat echt wilt, dan moet je wachten...

Momo: Wachten kan ik heel goed.

Hora: Je moet wachten Momo, als een zaadkorrel die een heel zonnejaar slaapt in de aarde voordat hij opkomt. Wil je dat?

Momo: (fluisterend:) Ja !

Hora: Slaap dan...(streelt haar)..slaap maar...
(Momo valt in diepe slaap)

Scène 15 Gigi intussen

(Een kamer met een buro met telefoon en een bed. Gigi ligt in bed en denkt hardop:)

Gigi: Ach, Momo, waar ben je toch gebleven? Het is al bijna een jaar geleden dat ik je voor het laatst zag. En wat is er sindsdien ~~toch~~ afschuwelijk veel veranderd... Ik ben nu rijk en beroemd. Vroeger droomde ik ervan rijk en beroemd te zijn maar nu? De mensen betalen ontzettend veel geld om mijn verhalen te horen. Maar ik heb al mijn verhalen al verteld. Zelfs de verhalen die eigenlijk alleen voor Momo waren bestemd hebben ze me ontfoetseld. En nu zijn al mijn verhalen op. Nu verander ik vaak alle oude verhalen een beetje en dan vertel ik ze opnieuw, maar de mensen merken het niet eens. ach, ik voel me zo leeg en uitgehold. O, was alles maar zoals vroeger... Waar zou Momo toch zijn?? Jammer, dat ik geen minuutje tijd meer overheb om haar te zoeken. Mijn drie secretaresses zorgen er wel voor dat al mijn tijd wordt volgepland. Een afspraak om Momo te zoeken kan daar vast niet tussen door. Maar dat moet veranderen, het moet!! Ik ben nu toch een belangrijk man, ik zal de mensen de waarheid zeggen. Ze zullen vast wel naar me luisteren en me helpen om Momo te vinden. Wacht ik maak meteen een plan.... (gaat aan het buro zitten werken. Dan gaat de telefoon, een metalen stem zegt:)

Stem: Laat dat uit je hoofd. Wij raden het je aan in je eigen belang...

Gigi: Wie is daar...??

Stem: Dat weet je heel goed. Wij hoeven ons echt niet voor te stellen. Al heb je ons nooit gezien, je bent van ons met huid en haar..

Gigi: Wat willen jullie??

Stem: Dat plan van jou bevalt ons niet. Wees wijs en hou er mee oð.

Gigi: Nee, ik laat het niet, ik ben nu een groot man. We zullen eens zien wie er wint.

Stem: Je bent niemand. Je bent een rubberpop, die wij hebben opgeblazen. Maar als je ons dwarszit, psssss, gaat alle lucht eruit.....

Gigi: (fluisterend:) Wat hebben jullie met Momo gedaan??

Stem: Breek daar je hoofd maar niet over. Haar kun je op deze manier zeker niet helpen. En, doe je het toch, dan helpen wij jou ook niet langer. Is het niet veel prettiger om rijk en beroemd te zijn?

Gigi: (met verstikte stem:) Ja, misschien wel.

Stem: Nou dan... zie je wel, laat ons er dus buiten. Vertel gewoon je verhalen en verder niks.

Gigi: Maar.....

Stem: Zo belangrijk ben je nou ook weer niet. De hele wereld hangt toch niet van jou af. Als je het zo bekijkt kun je toch beter gewoon doorgaan met vertellen...

Gigi: (fluistert:) Ja, als je het zo bekijkt....

(De telefoon klikt en doet tuut-tuut-tuut. Gigi legt de haak er langzaam op, valt voorover op 't buro en snikt hevig met het hoofd op zijn armen...)

Scène 16 Beppo intussen

(Aarzelt met hoed in de hand voor politieburo, gaat dan schuifelend naar binnen)

Agent: (Kijkt nauwelijks op van zijn papieren:) Wat wenst U?

Beppo: (na stilte:) ....Er moet namelijk iets verschrikkelijks gebeurd zijn.

Agent: (schrijft door:) Zo.....waar gaat het dan over?

Beppo: Het gaat over onze Momo.

Agent: Een kind?

Beppo: Ja, een meisje.

Agent: Is het uw kind?

Beppo: (verlegen:) Nee, dat wil zeggen, ja, maar ik ben niet de vader.

Agent: (geprikkelde) ...nee dat wil zeggen ja, wiens kind is het dan? Wie zijn de ouders?

Beppo: Dat weet niemand.

Agent: Waar is dat kind dan ingeschreven?

Beppo: Ingeschreven ?? Nou, ik denk bij ons. Wij kennen het allemaal.

Agent: (zuchtend:) Dus niet ingeschreven.... Weet U dat zoiets strafbaar is? Waar zou dat heen moeten? ...Bij wie woont dat kind?

Beppo: Bij zichzelf, dat wil zeggen in het oude amfitheater. Maar daar woont ze nu niet meer, ik bedoel, ze is weg...

Agent: Wacht nou even, als ik het goed begrijp, dan woonde tot voor kort daar buiten in de ruïne een rondzwerfend meisje dat... hoe was de naam ook al weer?

Beppo: Momo.

Agent: (schrijft...).....Momo genaamd. Momo en hoe verder? De hele naam, alstublieft!

Beppo: Momo en...verder niets.

Agent: (krabt zich onder de kin:) Mijn beste man, zo gaat het niet. Ik wil je graag helpen maar zo doe je geen aangifte. Vertel me eerst eens: hoe heet u zelf?

Beppo: Beppo.

Agent: En hoe verder?

Beppo: Beppo de Straatveger.

Agent: De naam wil ik weten, niet het beroep...

Beppo: (geduldig) Het is namelijk alletwee.

Agent: (vertwijfeld:) Lieve hemel waarom moet ik nu juist dienst hebben.....En dat meisje is dus verdwenen....?

Beppo: Ja, op dezelfde avond dat alle grijze heren bijeenkwamen op de vuilnisbelt. Ik zat achter een struik weet U....De tijdspaarders...

Agent: De tijdspaarders, hè. Laat uw adem eens ruiken?(ruikt) Nee, dronken bent U blijkbaar niet. Maar waarom vertelt U zulke nonsens? Denkt U dat de politie zo idioot is om daar op in te gaan?

Beppo: (argeloos:) Ja.

Agent: (springt van stoel en slaat met vuist op tafel:) Nu is het genoeg geweest. Ik sluit U op wegens belediging van het openbaar gezag...

Beppo: (bedeesd:) Neemt U mij alsjeblieft niet kwalijk, ik bedoelde het anders.....Ik wilde zeggen....

Agent: (brult:) De cel in, vooruit!!!! (stopt hem in cel. Hij belt:) Ja, hallo. Ja, ik heb iemand voor jullie: knöttermesjogge..... stapelgek ja...Komen jullie hem even halen?

(Even later komen twee verplegers Beppo halen en brengen hem naar een soort kliniek).

Verpleger 1: Ja natuurlijk heeft U gelijk...volkomen gelijk!

Verpleger 2: Grijze heren die in rook opgaan...ja,nee,dat begrijpen we helemaal.

Beppo: (blij:) En gaat U dan helpen om Momo te vinden?

Verpleger 1: We gaan alles haarfijn onderzoeken, meneertje. Maar U moet wel even hier blijven, hoor...

Verpleger 2: Een weekje of twee drie, dan is de zaak wel bekeken. Wat wilt U op uw avondboterhammetje? Rustig maar, ontspan U... (ze gaan af. Even later komt een grijze heer op..)

Beppo: Zouden ze me nou echt geloven??(schrikt hevig van grijze heer)

Grijze Heer: Stil, luister, ik heb opdracht u een aanbod te doen. Geef pas antwoord als ik helemaal klaar ben. U ziet nu hoever onze macht reikt. Momo houden wij ook gevangen. Geef de moed maar op om haar ooit nog terug te zien. Houd op met dat gepraat erover tegen iedereen. Voor elke poging van jou om haar te bevrijden moet Momo boeten. Denk dus voortaan beter na. Om het kort te houden, want ook mijn tijd is kostbaar, doe ik u het volgende aanbod: wij geven u het kind terug onder voorwaarde dat u er nooit meer over praat. Bovendien eisen wij van u de som van honderdduizend uur gespaarde tijd. Hoe U de tijd bespaart is uw zaak. Wij zullen zorgen dat U hier weer ontslagen wordt. Werkt U niet mee dan blijft U voor altijd hier en Momo voor altijd bij ons. Denk er goed over na. Wij doen dit royale aanbod alleen deze ene keer.....Nou?..

Beppo: (slikt een paar keer en knarst dan:) Akkoord.

Grijze Heer: (tevreden:) Heel verstandig van U. Denk er dus aan: volledig stilzweigen en honderdduizend uur. Zodra wij die van U hebben krijgt U de kleine Momo terug. Het ga je goed, beste man. (gaat af)

Beppo: Ik moet vegen, meteen beginnen, vegen, vegen (hij pakt een bezem en gaat meteen aan de slag)

Verpleger 1: (komt binnen:) Wij willen nog eens met U praten...

Beppo: Niet praten, maar vege: ... Vegen, vegen...

Verpleger 1: Een hopeloos geval, laten we hem maar laten gaan..

Verpleger 2: De straten zullen er wel heel erg schoon van worden....

Beppo: Vegen, vegen, honderdduizend uren, vegen, vegen.....

(Hij gaat al vegend af, hoofdschuddend nagekeken door de twee verplegers).

Scène 17. Momo weer terug.

(in het amfitheater)
(Momo ontwaakt, zacht is nog de tijdsbloemenmuziek te horen)

Momo: (tegen zichzelf:) De muziek....de tijdsbloemen...ik hoor woorden nu....en ik begrijp ze ook....dat zijn de woorden die in mij zijn gegroeid....Meester Hora had toch gelijk. Of was het allemaal een droom? Hé, wat is dat? Een schildpad die bladeren eet....Goedemorgen schildpad!!
(geen antwoord)

Was jij het, die ne vannacht naar meester Hora heeft gebracht?
(weer geen antwoord)

Jammer, jij bent dus maar een gewone schildpad en niet die met die mooie naam....hoe was die ook al weer??
(op het schild verschijnt: KASSIOPEIA)

Ja, dat was de naam! Kassiopeia! Dan ben je het dus toch?
Jij bent meester Hora's schildpad, hè?
(op schild: WIE ANDERS)

Maar waarom heb je me daarnet geen antwoord gegeven?
(op schild: IK ONTBIJT)

Neem me niet kwalijk! Ik wou je niet storen. Ik zou alleen graag willen weten hoe het komt dat ik opeens weer hier ben?
(op schild: JOUW WENS)

Vreemd, ik kan me daar niets van herinneren...En jij, Kassiopeia: waarom ben jij meegegaan??
(op schild: MIJN WENS)

Dank je wel, dat is lief van je...
(op schild: GEEN DANK)

(Momo gaat op een muurtje zitten:) Ik verheug me erop om Beppo en Gigi en de kinderen terug te zien. Laten we maar even wachten. Ze zullen zo wel komen.
(Een hele lange stilte, waarin Momo alsmaar uitkijkt. De schildpad is in slaap gevallen. Momo tikt op zijn schild:)

Neem me niet kwalijk dat ik je wakker maak, maar kun je ook zeggen waar mijn vrienden blijven, het is al bijna avond....
(op schild: NIEMAND MEER HIER)

Wat betekent dat nou?? Niemand meer hier.... Nou ja, dan zullen ze morgen wel weer komen.
(op schild: NOOIT MEER)

(Momo angstig:) Nooit meer? Wat bedoel je daar toch mee??
Wat is er met mijn vrienden aan de hand?
(op schild: ALLEMAAL WEG)

(Momo verdrietig:) Nee, dat kan niet. Je vergist je, Kassiopeia. Gisteren waren ze er nog met die vergadering...
(op schild: HERT LANG GESLAPEN)

(Momo fluisterend:) Hoelang dan??
(op schild: JARR EN DAG)

(Momo stamelend:) Maar Beppo en Gigi zullen toch wel komen??
(op schild: NIEMAND IS ER MEER)

(Momo wanhopig:) Hoe kan dat nou? Alles kan toch niet zo maar weg zijn...alles wat geweest is....
(op schild: VOORBIJ)

Maar ik, ik ben er toch nog wel....
(op schild: EN IK BEN BIJ JE)

Ja, jij bent bij me, Kassiopeia. Daar ben ik heel blij om... maar ik moet mijn andere vrienden vinden. Kom, we gaan op zoek. Maar...wat is dat?? Een brief...hier ligt een brief. "Aan Momo" staat er op...Van wie kan die nou zijn...

(maakt hem open en leest:)

"Lieve Momo. Ik ben verhuisd. Als je terugkomt meld je dan direkt bij mij. Ik maak me grote zorgen om jou. Ik mis je erg. Hopenlijk is je niets ergs overkomen. Als je honger hebt, ga dan maar naar Nino. Eet daar maar zoveel je wilt, hij stuurt mij de rekening wel. Blijf van mij houden, ik blijf van jou houden. Liefs, Gigi."

Nino, kom, we gaan direkt naar Nino. Die kan ons verder helpen. Kom mee, Kassiopeia, je zult zien dat alles nu wordt opgelost. Nu heb ik het niet koud meer.....

(Ze gaan op weg)

Scène 18. In Nino's Restaurant.

(Ze komen bij Nino's restaurant. Het is helemaal veranderd. Er lopen een heleboel mensen in en uit)

Momo: Maar, wat is dat? Wat is er gebeurd met het kleine caféetje van Nino?? Het is zo groot en druk hier...
(ze leest hardop:) Nino's zelfbedieningsrestaurant...QUICK SERVICE. Nou laten we toch maar naar binnen gaan.
(Ze lopen naar binnen toe. Een stampvol zelfservicerestaurant met een lange rij ontevreden mensen)

O, kijk, daar is Nino, daar achter, bij de kassa. Nino!!!
(dringt zich door de mensenmassa heen)

Nino: Momo, ben je daar weer, wat een verrassing!

Mens 1: Hé, daar, schiet eens op....

Mens 2: Dat kind moet achteraan aansluiten, net als wij. Voordringen.. dat hoort niet....

Mens 3: Wat een brutaal nest....

Nino: Eén ogenblikje...eenklein beetje geduld, alstublieft...

Mens 4: Hé, zeg, wat moet dat? Dat kind heeft toch meer tijd dan wij.. Of niet soms...??

Nino: (fluistert) Gigi betaalt alles voor je, Momo. Dus neem zoveel eten als je wilt. Maar sluit achteraan aan, net als de anderen. Je hoort het...

Momo: (sluit achteraan aan, pakt van alles en komt bij Nino en de kassa terug:) Weet jij waar Gigi is?

Nino: Ja, hij is heel beroemd geworden. Hij is vaak op de televisie. We zijn erg trots op hem. Hij woont op de Groene Heuvel, de rijkste buurt van de stad.

Mens 5: Opschieten daar vooraan!!!

Momo: Maar waarom komt hij dan niet meer?

Nino: (zenuwachtig:) Ach, weet je, hij heeft nu eenmaal geen tijd meer. Hij heeft nu wel wat belangrijkers te doen.

Mens 6: Wat is daar toch allemaal aan de hand. Moeten we hier eeuwig blijven staan??

momo: En Beppo, waar is Beppo?

Nino: Voor zover ik weet hebben ze hem naar een soort ziekenhuis gebracht...

Mens 7: Verdraaid nog aan toe, is dit hier een quick-service of een wachtkamer???

Momo: Is Beppo daar nog steeds?

Nino: Ik geloof het niet. Ze zeggen dat hij weer vrijgekomen is, omdat hij ongevaarlijk was.

Momo: Maar de kinderen, waar zijn die allemaal gebleven??

Nino: Die zijn in de kinderbewaarplaats. Alle kinderen moeten daarheen. Dat is natuurlijk ook beter dan zo rond te zwerven... Maar loop nou maar door, Momo, anders worden alle mensen kwaad. Je kunt hier altijd komen eten, hoor, ook als ze je naar zo'n kinderbewaarplaats brengen....

Momo: (Eet snel zonder veel smaak) Nee, het smaakt ook niet zo lekker meer als vroeger...? Nou, laten we nu ^{na} Gigi gaan opzoeken in zijn nieuwe huis op de Grote Heuvel.

Scène 19. Gigi gevonden en weer verloren.

(In de buurt van een prachtig huis)

Knecht: Hé, kleine smeerpoets, wat kom jij hier doen?

Momo: Goedendag, ik zoek het huis van Gigi...

Knecht: Van Wie?

Momo: Van Gigi de Gids. Hij is namelijk mijn vriend.

Knecht: Die ken ik niet. Maak dat je wegkomt vieze vlo. Er zijn hier geen gidsen, je hebt hier niets te zoeken....

Momo: Jawel. Gigi de gids moet ik zoeken. Hij wacht namelijk op mij. Ken je hem niet.

Knecht: Er zijn hier helemaal geen gidsen. Zeg, je bedoelt toch niet Girolamo, de beroemde verteller??

Momo: (blij:) Ja, juist: Gigi de gids, zo heet hij toch? Weet je waar zijn huis is?

Knecht: Denk je werkelijk dat hij op jou zit te wachten?

Momo: Jazeker.

Knecht: Die kunstenaars ook met al hun buitenissige vrienden en al hun kippekuren. Nou als je denkt dat hij het echt op prijs zou stellen: zijn huis is het laatste in de rij daar....

Momo: Overal muren en geen bel....Hoe komt Gigi er nou achter dat ik er ben??

(op schild Kassiopeia: HIJ KOMT DIREKT)

Weet je dat echt zeker??

(op schild: VAARWEL)

(schrikt:) Wat bedoel je daarmee, Kassiopeia...Vaarwel...Wil je me dan weer in de steek laten? Wat ben je van plan?

(op schild: IK GA JE ZOEKEN)

(Dan komt Gigi het toneel oprennen met achter zich een chauffeur in uniform en drie opgemaakte secretaresses)

Gigi: Momo, dat is waarachtig mijn kleine Momo (omarmt en kust haar wel duizend keer) Heb je je pijn gedaan? Liet ik je schrikken? Ach dat spijt me Momo, maar ik heb ook zo'n verschrikkelijke haast. (kijkt op horloge:) Ik ben weer vreselijk aan de late

- kant. Waar heb je al die tijd gezeten? Ik was ontzettend ongerust. Vertel me alles, wil je?
- Secr. 1: Dat kind heeft zich zeker pijn gedaan, dat dacht ik al.
- Secr. 2: Waarom moet dat kind dan ook hier rondhangen....
- Secr. 3: Alle kinderen horen in een kinderbewaarplaats...
- Gigi: (lachend:) Maar dit is Momo, mijn oude vriendin Momo!!
- Secr. 3: Bestaat dat kind dan echt?? Ik dacht altijd dat dat maar een verzinsel van U was... Maar dat moeten we aan de pers doorgeven! ...Weerzien met de sprookjesprinses.... daar zullen de mensen van smullen...Ik maak er onmiddellijk werk van. Dit wordt een knalsucces...!!
- Gigi: Nee, dat heb ik liever niet eigenlijk.
- Secr. 1: Maar jijzelf, kleintje, jij wilt toch zeker wel graag in de krant staan, is het niet?
- Secr. 2: Ik krijg ineens een onwijs goede inval. We laten Momo zien aan de filmmaatschappij Populair. Zij is natuurlijk té gek geknipt voor die Momo-rol in uw nieuwe landlopers-film. Wat een sensatie: Momo die Momo speelt....Gaaf, toch?
- Gigi: (boos:) Laat dit kind met rust, aasgieren...
- Secr. 2: (poeslief:) Ik weet niet wat U bezielt, Meneer Girolamo. Ieder ander zou dolgelukkig zijn met zo'n kans...
- Gigi: (woedend:) Ik ben niet ieder ander!!! (Haalt een pillendoosje uit zijn zak en slikt een paar pillen)
- Secr. 3: (Kijkt op horloge:) Als we nu niet als een haas er vandoor gaan vliegt ons vliegtuig nog voor onze neus weg. En U weet zelf wat dat zou betekenen....
- Gigi: (zenuwachtig:) Mijn God, kan ik dan niet eens meer rustig een paar woorden met Momo wisselen, na zo'n lange tijd! Maar je ziet het zelf kind, ze laten me niet met rust, deze slavendrijvers....
- Secr.1,2,3: Slavendrijvers, wij doen het voor uw bestwil...U wilde al die reclame...U wilde beroemd worden...
- Gigi: Laat ons nou eventjes één minuutje met rust. Nu zie je het Momo - ik ben al ver heen...En ik kan ook niet meer terug. Gigi blijft Gigi, zei ik, weet je nog. Maar Gigi is niet Gigi gebleven, ik ben niet meer dan een schaduw van wat ik was.... Laat ik je één ding zeggen, Momo: Het gevaarlijkste dat er in het leven bestaat zijn wensdromen die in vervulling gaan. Kijk maar naar mij: er valt nu niets meer te dromen....
- Secr. 3: Het vliegtuig wacht.....maar niet lang meer!
- Gigi: (snel:) Luister Momo, Ach toe, blijf bij me. Dan neem ik je overal mee naar toe. Dan woon je bij mij in mijn mooie huis en dan ga je gekleed in fluweel en zijde, als een echte prinses. Alsjeblieft, Momo, zeg ja. Help me.
- Momo: (schudt bedroefd haar hoofd)
- Gigi: (knikt terneergeslagen:) Ik begrijp het...
(Nu sleuren de secretaresses hem mee. Gigi roepthaar nog toe uit de verte:)
Ga met mijn auto en mijn chauffeur naar mijn huis en wacht daar op mij....
(Momo blijft alleen achter...)

Scène 20 De anderen.

Momo: (in zichzelf:) Wat moet ik nou...? Beppo zoeken....de kinderen...? Kassiopeia! (ziet hem nergens) Kassiopeia!! O, jee, ik ben hem kwijtgeraakt, toen ik meeliep met Gigi alsmaar. Kassiopeia!!! O, nu ben ik helemaal alleen... (sjukt over het toneel. Ziet dan in de verte ieman lopen:.) Wie is dat daar? Is dat niet Beppo, daar op die brug, die kleine gebogen gestalte?...Beppo!!! (schreeuwt en zwaait:) Beppo!!! Nee, het kan hem niet zijn, die zou nooit zo idioot hard vegen, alsof zijn leven ervan afhangt....Nee, dat kan Beppo niet zijn, ik weet toch hoe Beppo veegt: heel langzaam, heel precies...
Wacht daar zijn drie kinderen. Ja, het zijn Paolo, Franco en Maria. (De drie komen op, verward, met levenloze gezichten in grijze uniformen:)
Ha, gelukkig heb ik jullie gevonden. Ik heb zo naar jullie gezocht. Komen jullie nu weer bij me? (De drie kijken elkaar aan en schudden dan Nee:)
Maar morgen dan misschien of overmorgen? (Weer schudden ze hun hoofd. Momo smekend:) Ach, kom toch terug. Vroeger kwamen jullie toch ook altijd...?

Paolo: Ja, vroeger. Maar nu is alles veranderd. We mogen onze tijd niet meer nutteloos verknoeien!

Momo: Dat hebben we toch nooit gedaan...!

Maria: Ja, het was misschien wel fijn, maar niet eh...belangrijk. (Ze willen haastig doorlopen.)

Momo: Waar gaan jullie nu naar toe?

Franco: Naar de speelless. Daar leren we spelen.

Momo: Wat spelen jullie daar dan?

Paolo: Vandaag spelen we ponskaarten. Dat is erg nuttig. Je moet beslist nauwkeurig opletten.

Momo: Hoe gaat dat dan?

Paolo: Nou, eh...iedereen stelt een ponskaart voor, waar allerlei gegevens opstaan: hoe groot, hoe oud, hoe zwaar etc. Maar natuurlijk niet wat je zelf bent...

Franco: Dan worden we geschud en komen we in een kaartenbak. Een van ons moet dan een bepaalde kaart opsporen door de anderen buiten te sluiten. Wie dat het snelst kan, heeft gewonnen....

Momo: (weifelend:) En...is dat leuk?

Maria: (angstig:) Daar gaat het niet om, zo mag je niet praten..

Momo: Maar waar gaat het dan wel om?

Paolo: Dat het nuttig is...voor je toekomst...

Maria: We zijn er, dit is de kinderbewaarplaats...

Momo: Ach, ik had jullie nog zoveel te vertellen....

Maria: (treurig:) Een andere keer misschien. Wie weet zien we elkaar nog wel eens...

Franco: (opeens:) Bij jou was het veel fijner...Daar kregen we zelf altijd een heleboel ideeën...Maar daar leer je niets van, zeggen ze...

Momo: Kun je daar dan niet gewoon weglopen?
(De drie schudden het hoofd en kijken angstig om zich heen of niemand het gehoord heeft.)

- Franco: (fluisterend:) Dat heb ik al een paar keer geprobeerd.... in het begin....Maar het helpt niet. Ze krijgen je altijd weer te pakken...
- Maria: Zo mag je niet praten...tenslotte wordt er nu toch voor ons gezorgd...
(Iedereen zwijgt en kijkt voor zich uit. Tenslotte zegt Momo)
- Momo: Kunnen jullie mij dan niet meenemen naar binnen. Ik wil met jullie meedoen, wat voor een spelletjes het ook zijn...Ik ben nu altijd zo alleen...
(Voordat de kinderen antwoord kunnen geven, worden ze als door een magneet naar binnen getrokken. De deuren slaan achter hen dicht. Voor de deur staat een grijze heer.)
- Grijze H4: Onbegonnen werk. Je hoeft het niet eens te proberen...Het is niet in ons belang dat je daar terechtkomt.
- Momo: Waarom? (Ze rilt van de kou)
- Grijze H4: (Hevig rokend aan zijn sigaar:) Omdat wij iets anders met je van plan zijn. Zie je nu hoe machtig wij zijn? We hebben je al je vrienden afgenomen. Niemand kan je meer helpen. En ook met jou kunnen we doen wat we willen. Maar... we sparen je zoals je ziet.
- Momo: Waarom?
- Grijze H4: Wij hebben een voorstel. Wanneer je verstandig bent kun jij daar veel voordeel bij hebben - jij en je vrienden. Wil je dat? Wil je je vrienden helpen?
- Momo: (fluistert:) Ja.
- Grijze H4: (Flauwtjes glimlachend:) Dan zullen wij elkaar vannacht om twaalf uur ontmoeten voor een gesprek... (hij verdwijnt.)

Scène 21. De grijze heren.

(Momo rent rond, op zoek naar de grijze heren)

- Momo : Ik moet mijn vrienden redden. Ik wil die grijze heer ontmoeten. Maar waar? Hij heeft niet gezegd waar... Het is al bijna twaalf uur. O, als ik maar niet te laat kom...?!
(Het is aardedonker. In de verte slaat een klok twaalf keer) Hallo!!! Hier ben ik!!!
(Een zwak lichtschijsel van koplampen komt op, wordt helderder en helderder. Overal om Momo heen zijn ronkende motoren en lichten van koplampen te zien. Tenslotte staan ze bumper aan bumper om haar heen. Stilte)
- GrijzeH 1: (Met askleurige stem:) Dus dit is dan dat meisje Momo, dat ons eenmaal dacht te kunnen uitdagen. Maar kijk nu eens aan, wat een hoopje ellende...!
(Een rammelend gedruis dat iets met lachen te maken schijnt te hebben)
- GrijzeH 2: Maar...pas op!! U weet hoe gevaarlijk die kleine voor ons kan worden. Het heeft geen zin haar iets wijs te maken....
- GrijzeH 1: Nou, goed dan, laten we het dan maar eens met de waarheid proberen.....
(Iets wat op het kuchen uit vele kelen lijkt...)
- GrijzeH 3: Laten we eens openhartig met elkaar praten. Je bent alleen, arm kind. Je vrienden zijn onbereikbaar voor je. Er is niemand meer met wie je jetijd kunt delen. Dat was ons plan. Je ziet hoe machtig wij zijn. Verzet heeft geen zin...

- Grijze H 4: Vele lege eenzame uren....Zij worden een last die jou ver-
stikt, een vloek die jou verplettert....Een zee, waar je
in verdrinkt....een plaag die jou verschroeit. Je bent af-
gescheiden van alle mensen...
- GrijzeH 5: Eenmaal komt het moment, dan houd je het niet meer uit:
morgen, over een week, over een jaar...Het maakt niet uit,
wij wachten wel...
- GrijzeH 6: Eenmaal kom je bij ons op je blote knietjes: "Ik ben tot
alles bereid, bevrijd mij van deze last". Of ben je nu al
zo ver.? Je hoeft het maar te zeggen... (Momo schudt nee.)
Dus je wilt je niet door ons laten helpen?(Momo schudt nee.)
- GrijzeH 5: Ze weet wat de tijd is. Ze was vast bij die zogenaamde...
Dat is nu wel bewezen...
- GrijzeH 4: Ken jij Meester Hora? (Momo knikt) En ben je bij hem geweest
(Momo knikt weer) Dan weet je dus ook alles over de tijdsblo-
men?(Momo knikt voor de derde keer. Stilte).
- GrijzeH 3: Je houdt toch van je vrienden, hè? (Momo knikt) En je wilt
ze toch bevrijden? (Momo knikt weer) Je zou het kunnen als
je maar wilde. Het kost maar een kleinigheid: jij helpt ons
en wij helpen jou, dat is toch redelijk?
- GrijzeH 2: Wij zouden die meester Hora van jou ook graag eens persoon-
lijk leren kennen, begrijp je? Maar we weten niet waar hij
woont. Breng ons daarheen en je vrienden zijn vrij...
- Momo: Wat willen jullie van meester Hora?
- GrijzeH 2: (bijtend) Wij willen hem leren kennen, meer hoeft je niet te
weten... (Stilte)
- GrijzeH 4: Maak je geen zorgen over Hora. Hij is oud en wijs en verstan-
dig genoeg om welwillend mee te werken, dan zal hem ook geen
haar worden gekrenkt. En anders...hebben wij middelen om hem
te dwingen...
- Momo: Dwingen....waartoe?
- GrijzeH 1: Wij hebben er genoeg van de uren, minuten en seconden van de
mensen één voor één bij elkaar te schrapen. We willen alle
tijd van alle mensen bij elkaar. Die moet Hora ons afstaan..
- Momo: En de mensen....wat gebeurt er dan met de mensen?
- GrijzeH 1: Mensen, die zijn al lang overbodig. Zij hebben de wereld zo
gemaakt dat er voor hen zelf geen plaats meer in is. Wij zul-
len de wereld regeren. (vlelend:) Maar voor jullie, lieve
kleine Momo en voor jouw vrienden maken wij dan een uitzon-
dering....als je ons nu naar Hora brengt....
- Momo: Zelfs als ik het zou kunnen, zou ik het toch niet doen...
- GrijzeH 2: Maar je kunt het toch, je bent er geweest, je weet de weg...
- Momo: (Fluisterend:) Ik kan de weg niet terugvinden, dat heb ik ge-
probeerd. Alleen Kassiopeia kent de weg...
- GrijzeH 3: Wie is dat?
- Momo: Meester Hora's schildpad.
- GrijzeH 4: Waar is die nu??
- Momo: Zij is -- samen met mij -- teruggekomen, maar -- ik ben --
haar kwijtgeraakt---
(Opgewonden geroezemoes, grijze heren schreeuwen door elkaar)
- GrijzeH 5: Onmiddellijk groot alarm slaan!!!
- GrijzeH 6: We moeten die schildpad vinden...!!

GrijzeH 3: Alle schildpadden moeten worden onderzocht...!!

GrijzeH 2: Die Kassiopeia moet gevonden worden...

GrijzeH 1: Het moet!!!Het moet!!!

(De stemmen sterven langzaam weg. Momo blijft in elkaar gezakt zitten. Stilte).

Scène 22. De achtervolging

(Momo zit nog steeds stil. Richt zich langzaam op:)

Momo:

Waarom heb ik in hemelsnaam de naam van Kassiopeia genoemd aan die afschuwelijke grijze heren?? Maar ja, ik was ook zo verdoofd door alles.... Misschien is Kassiopeia al lang weer bij Meester Hora. Ja, ik hoop maar dat ze daar is. Dat zou voor haar het beste zijn en voor mij ook...

(Plotseling aait Kassiopeia langs haar voet) Kassiopeia!!!

(Op schild, langzaam oplichtend: DAAR BEN IK WEER)

(Momo gooit haar jas over haar heen. De schildpad worstelt) Weg, Kassiopeia, stil, houd je rustig, alsjeblieft...!

(Op schild: WAT MOET DAT ALLEMAAL)

SSssstt , ze mogen je niet zien. De grijze heren zijn hier geweest en ik heb ze over jou verteld. O, Kassiopeia, wat moeten we nou doen??

(op schild: WE GAAN NAAR HORA)

Nu? Maar ze zoeken je overal. Is het dan wel verstandig?

(op schild: WE GAAN)

Ga maar alleen, ik ben zo moe, ik kan niet meer....

(op schild: HET IS VLAKBIJ)

Goed, ik ga met je mee. Zal ik je niet dragen, dan gaat het wat sneller...

(op schild: KAN NIET? SPIJT MIJ)

Waarom moet je toch persé zelf kruipen??

(op schild: DE WEG IS IN MIJ)

Ze gaan voetje voor voetje op weg en af. Grijze Heren op)

GrijzeH 1: Daar gaan ze, zullen we ze grijpen?

GrijzeH 2: (fluisterend:) Natuurlijk niet, we laten ze lopen.

GrijzeH 1: Hoezo, we moeten toch die schildpad vangen. Dat was de instructie. Tegen elke prijs werd er gezegd...

GrijzeH 2: Klopt. En waarvoor hebben we die nodig?

GrijzeH 1: Om ons naar Hora te brengen, natuurlijk...

GrijzeH 2: Nou, dat doet ze nu toch ook precies. Ze doet het vrijwillig, ook al weet ze dat zelf niet... (toonloos gegiechel)
Onmiddellijk bericht voor alle agenten!! Opsporingsactie beëindigen!!! Sluit U bij ons aan.! Maar voorzichtig, ze mag ons niet zien.

(Momo en Kassiopeia op. Hééééé langzaam. Achter hen een alsmaar aangroeiend leger grijze heren. Ze naderen Hora's rijk.

Momo:

Kunnen we alsjeblieft niet een beetje doorlopen??

(op schild: HOE LANGZAMER, HOE VLUGGER)

Ja, gek, het lijkt er op alsof alle straten langsschieten...

(Ze passeren een groot ei op een zwart steenblok. Daar lopen ze de Nooitsteeg in richting Nergenshuis. Ze moeten daar achterwaarts lopen. Momo slaakt een gil als ze de grijze heren ziet.)

O, help, al die grijze heren, en ze lopen ook achteruit...

Maar wat is dat: Ze lossen allemaal in rook op. Au!!

(Ze is van achteren tegen de deur aangekomen en valt naar binnen in het huis van Meester Hora)

Scène 23 Het plan.

(Momo ligt op de grond. Hora in gesprek met Kassiopeia)

Hora: Het kind kan er niets aan doen. Maar jij, Kassiopeia - waarom heb jij het gedaan. Kon je je niet voorstellen, dat de grijze heren jullie zouden volgen??

(op schild: WEET ALLEEN VOORUIT, dan: DENK NIET NA!)

Ach Kassiopeia, Kassiopeia, soms ben je ook voor mij nog een raadsel... (Vriehdelijk tegen Momo, die wakker wordt:) Ah, onze kleine Momo is wakker geworden. Ik hoop dat je je weer wat beter voelt?

Momo: Heel goed, dank u, neem me niet kwalijk dat ik hier zo in slaap ben gevallen...

Hora: O, maak je daarover maar geen zorgen. Ik heb alles gezien door mijn Zie-alles-bril en de rest heeft Kassiopeia mij intussen al verteld.

Momo: En hoe is het met de grijze heren??

Hora: Zij belegeren ons. Ze hebben het Nergenshuis aan alle kanten omsingeld.

Momo: Ze kunnen toch niet binnenkomen, hier??

Hora: Nee, hoor. Je hebt toch zelf gezien dat ze in het niets oplossen als ze de Nooitsteeg inlopen...

Momo: Hoe komt dat dan?

Hora: Dat komt omdat de tijd in de Nooitsteeg terugloopt. Jij bent als het ware ook een ietsiepietsie jonger geworden.

Momo: Daar heb ik niets van gemerkt....

Hora: Daar merk je ook niets van omdat de tijd in je zit. Maar de grijze heren bestaan helemaal uit gestolen tijd. En die loopt er helemaal uit, als bij een ballon. En dan lossen ze in rook op...

Momo: (Na een poosje:) Kunt U dan niet beter gewoon alle tijd even omgekeerd laten lopen?? Heel eventjes maar, bedoel ik. Iedereen wordt dan wel iets jonger, maar daar merkt toch niemand wat van. Dan zouden alle tijddieven in rook opgaan...

Hora: Dat zou wel mooi zijn, maar dat gaat niet zomaar.....dat wil zeggen..... (loopt een paar maal in gedachten verzonken de kamer op en neer. Momo en Kassiopeia kijken hem vol verwachting aan. Dan gaat Hora weer zitten en kijkt Momo onderzoekend aan:)

Je hebt me daar wel op een idee gebracht. Maar of het uitvoerbaar is, hangt ook van jullie af.... Kassiopeia, mijn dierbare, wat is volgens jou het beste dat je tijdens een belegering kan doen?? (op schild: ONTBIJTEN) Ja, dat is helemaal geen slecht idee... (Er staat ineens een tafel gedekt klaar. Ze gaan zitten eten...)

Momo: (kauwend:) Ze willen dat U ze alle tijd van de mensen geeft. Maar dat zult U toch nooit doen???

Hora: Nee, lieve kind, dat zal ik nooit doen. De tijd is eens begonnen en hij zal ook eens ophouden, maar pas wanneer de mensen hem niet meer nodig hebben. Van mij krijgen de grijze heren nog geen sekonde....

Momo: Maar ze zeggen dat ze U er toe kunnen dwingen...

Hora: (rustig:) Voordat we verder praten wil ik dat je ze nog eens goed bekijkt, door mijn Zie-alles-bril. Hij geeft Momo zijn kleine gouden bril...)

- Momo: Daar zijn ze....de belagers.....maar wat vreemd....(bekijkt de bril van alle kanten) de bril is toch niet beslagen...Ik zie allemaal nevel en rook, overal stigt rook omhoog. Het lijken wel spinnewebben van rook....overal grijze heren en rook, vieze, blauwgroene rook.
- Hora: Als je genoeg hebt gezien, geef mij de bril maar weer...(Zet hem weer op) Je vroeg me daarnet of zij mij tot iets kunnen dwingen....Mij kunnen ze niet berciken, maar de mensen:die kunnen ze kwaad doen, nog erger dan tot nu toe. Daarmee proberen ze mij te dwingen....
- Momo: Iets ergers nog...???
- Hora: Ja, ze kunnen de tijd die ik aan de mensen geef, vergiftigen. Dat doen ze met de rook van hun sigaren...
- Momo: Wat zijn dat eigenlijk voor een sigaren? Waar worden ze van gemaakt?
- Hora: Ieder mens heeft in zijn hart een gouden tempel van de tijd. Als de mensen daar grijze heren in toelaten, dan kunnen die daar tijdsbloemen roven. Die drogen ze en daar maken ze hun sigaren van. Ze hebben ook een flinke voorraad over, die vriezen ze in...
- Momo: Ach, zoveel dode tijd....
- Hora: En die rook vergiftigt de mensen. Ze worden er ziek van...
- Momo: Wat voor een ziekte is dat dan...??
- Hora: Lusteloosheid. In het begin merken ze weinig. Maar op een dag hebben ze nergens meer zin in, alles wordt saai. En dan worden ze neerslachtig en steeds ontevredener over zichzelf en over de wereld. Elk gevoel verdwijnt, alles wordt nevelig en leeg, grijs en grouw. Die ziekte heet: de dodelijke verveling.
- Momo: Dus als U de grijze heren uw tijd niet geeft, worden de mensen net zo grijs als zij?
- Hora: Ja, de mensen kunnen zichzelf er niet meer van bevrijden. Eerst wel, maar nu niet meer. Ik moet iets doen. Wil jij mij helpen?
- Momo: (fluistert:) Ja...
- Hora: Er is een groot gevaar aan verbonden. De wereld zal óf voor altijd stilstaan óf nieuw leven krijgen...En dat zal van jou afhangen, Momo. Durf je dat aan?
- Momo: (vastbesloten:) Ja!
- Hora: Luister dan heel goed. Als ik in slaap val, houdt de tijd op en staat alles stil. De grijze heren kunnen dan niemand meer bestellen. Maar....ze hebben voorraden... Als die op zouden zij lossen ze op in het niets.
- Momo: Maar dan is alles toch heel eenvoudig...?
- Hora: Helaas niet. Als de tijd ophoudt, zou ik niet meer wakker worden en dan zou de tijd voor eeuwig stilstaan. Maar ik kan jou, Momo, één tijdsbloem geven, dan heb jij nog één uur....
- Momo: En dan kan ik U weer wakker maken...
- Hora: Ja, maar één uur is niets voor de grijze heren als zij bij hun voorraden kunnen komen. Als je dat kunt verhinderen, zullen zij in rook oplossen en dan zijn zij voorgoed verdwenen. Zo niet, dan is alles verloren. Durf je dat aan?
(op schild Kassiopeia verschijnt: IK GA MET JE MEE)
- Momo: (krachtig:) Ik zal het proberen, wat moeten we doen?

Hora: Verhinder dat de grijze heren bij hun voorraden komen. Zo, nu zullen we afscheid nemen. Volg me niet en vraag niet waar ik heenga. Meteen als ik weg ben moet je alle deuren openen. Want als de tijd ophoudt kan er niets meer bewegen...Heb je alles goed begrepen..?

Momo: Ja, maar waaraan kan ik zien dat de tijd is opgehouden??

Hora: Maak je geen zorgen, dat merk je vanzelf wel. Hier is je tijdsbloem...Vaarwel, mijn kind...

Momo: Ik zal iedereen later over U vertellen....Vaarwel...
(Meester Hora gaat af door deurtje)

Nu gauw alle deuren openzetten...Kom, Kassiopeia, het grote avontuur gaat beginnen....

(Een soort aardbeving en een grote enorme zucht en dan staat, hangt en is alles stil.....)

Scène 24 Het einde en een nieuw begin.

(Stilte. Momo bekijkt alles verwonderd:)

Momo: Alles staat stil, zelfs de kopjes kan ik niet meer optillen. (probeert het) De chocolademelk is hard geworden, zelfs de broodkruimels kunnen niet meer bewegen...
(op schild: JE VERSPEELT JE TIJD)

Allemachtig, natuurlijk...gauw ervandoor. (Wil door deurtje gaan, ziet dan de grijze heren aankomen:)
Help, de grijze heren komen nu hierheen, dat begint al goed.
Gauw ons verstoppen (Ze gaan achter een grote klok zitten..)

GrijzeH 1: Dus dit is ons nieuwe huis.

GrijzeH 2: Indrukwekkend.

GrijzeH. 3: Dat meijje heeft de deur voor ons opengedaan. Verstandig van haar...

GrijzeH 4: Nu korte metten maken met die Hora. Waar zit hij toch??

GrijzeH 5: (angstig:) Heren, er klopt iets niet...De klokken staan stil..

GrijzeH 6: (Komt gehaast binnen:) Ik heb net bericht gekregen: alles staat stil, de hele wereld staat stil. Weet U wat dat betekent?

GrijzeH 5: We kunnen niemand meer tijd afpakken. Hora heeft de tijd uitgeschakeld.

GrijzeH 4: Hoe moet het dan met onze voorraad, met onze sigaren??

GrijzeH 3: Mijne Heren, dit wordt een ramp. Terug naar de voorraadkelders

GrijzeH 2: Als we maar op tijd zijn. Ik heb nog maar genoeg sigaren voor zevenentwintig minuten. Wie heeft er nog wat voor mij?
(pakt iemand zijn sigaartje af, deze gaat in rook op)

GrijzeH 1: Niet vechten, geen tijdsverspilling, rennen, ieder voor zich...
(Ze vechten om bij het kleine deurtje te komen, waar ze zich doorheenwurmen. Af.)

Momo: (Komt tevoorschijn met Kassiopeia) Nu gauw achter ze aan en ze niet kwijtraken...Ik moet hun voorraadkelders zien te vinden... (ze komen langs allemaal verstarde mensen, waaronder Beppo, de Straatveger)
Kijk, zelfs de bladeren hangen stil in de lucht. En alle mensen staan stil en stokstijf. Beppo!! Beppo, ik heb je overal gezocht!! Waarom ben je niet gekomen?? Ach, Beppo, lieve Beppo! Au!!! (wil hem om de hals vallen maar stoot zich)
Au, je bent zo hard als ijzer. Ach, Beppo, als

alles misgaat, moet je hier zo voor eeuwig blijven staan....

(op schild schildpad: VERDER)

O, help, geen tijddief meer te zien, ik ben hun spoor kwijt.

O, Kassiopeia, wat moeten we nu doen??

(op schild: DOORLOPEN, JE VINDT ZE)

Als jij dat zegt, dan is het zo (ze rent eindeloos door, kriskras links en rechts)

Daar, daar in de verte....een grijze heer....Hij loopt een bouwterrein op...Wat staat daar op dat bord? (ze spelt:)

LET OP. LEVENSGEVAARLIJK TERREIN. STRENG VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN). Nou, daar heb ik nu niets mee te maken,

gewoon doorlopen maar.....maar, er is niemand meer te zien. Hé, wie staat daar? Dat is Nicola, Nicola de Metselaar...

wat staat hij daar raar...net alsof hij mij aankijkt...en alsof hij naar iets wijst....Hij wijst naar die buis daar.

Dat is een teken. Kom, Kassiopeia, we gaan die buis in....

(Ze doen het. Ze komen nu in een grote zaal. Daar zitten twaalf grijze heren, met builen en schrammen in gescheurde kleren, met een angstige blik in hun ogen. Achteraan op het toneel een open kluisdeur)

GrijzeH 1: We moeten zuinig met onze voorraden omgaan, want we weten niet hoe lang we ermee moeten rondkomen. We moeten bezuinigen.

GrijzeH 2: We zijn nog maar met weinigen...

GrijzeH 3: De voorraden zijn toch voor jaren voldoende....

GrijzeH 1: (onbewogen:) Hoe eerder we beginnen te sparen hoe langer we het uithouden. En U weet wat ik met sparen bedoel. We moeten ons aantal verminderen. Bij MUNT mogen de even nummers blijven, bij KRUIS de oneven.... (Hij gooit het muntstuk op) MUNT!!! (een dof gekreun. De heren met de even nummers pakken de sigaartjes van de oneven nummers af, die in rook opgaan. Dan zijn er nog zes over...)

GrijzeH 4: Laten we dat nog eens doen. Zes is een lelijk getal...

GrijzeH 2: Nee, zo is het genoeg. Als zes het niet overleven, lukt het met drie ook niet.

GrijzeH 6: Gelukkig waren de deuren van de kluis net open toen de ramp begon, anders zouden we verloren zijn geweest.

GrijzeH 3: Ja, zo kunnen we nog even voort. Hoewel.....als de deuren open zijn en wij nog maar met zijn zessen, maken we misschien niet genoeg kou om de tijdsbloemen bevroren te houden....

GrijzeH 1: O, help dan gaan ze allemaal ontdooien....

(Ondertussen is Momo onder de tafel gekropen en fluistert tegen Kassiopeia:)

Momo: Wat moeten we doen?

(op schild: JIJ DOET DE*DEUR DICHT)

(fluistert:) Dat gaat toch niet? Er kan toch niets bewegen?

(op schild: RAAK HEM AAN MET BLOEM)

Kan hij dan wel bewegen?

(op schild: JIJ DOET DE DEUR DICHT)

Als jij dat zeker weet, dan lukt het....

(Ze kruipt met de tijdsbloem in haar mond onder de tafel door naar de deuren toe en doet deze dicht met een enorme dreun.

De grijze heren kijken haar aan alsof ze verlamd zijn)

GrijzeH 1: Dat is dat vreselijke meisje Momo

GrijzeH 2: Dat bestaat niet....Hoe kan ze zich nou bewegen...

GrijzeH 3: Ze heeft een tijdsbloem!!

GrijzeH 4: Grijp haar, pak haar de bloem af...!!!

(Nu volgt een wilde achtervolging. Eén heer valt over Kassiope die opzettelijk in de weg loopt. Hij verliest zijn sigaartje en gaat in rook op. Twee anderen vechten samen)

GrijzeH 2: Help, wat wilt U van mij??

GrijzeH 6: Geef mij die sigaar, de mijne is bijna op....

GrijzeH 2: Niks daarvan, afblijven.....

(Zij vechten en stoten elkaars sigaartje uit de mond en gaan in rook op. Twee anderen komen op Momo af)

GrijzeH 4: Daar is ze, ik pak haar de tijdsbloem af....

GrijzeH 3: Nee, dat doe ik, ik zag haar het eerst (ze vechten saemn)

GrijzeH 4: Laten we nou samenwerken.....

GrijzeH 3: Niks samen, ieder voor zich, die bloem is voor mij, voor mij, voor mij!!!

(Zij vechten samen, verliezen hun sigaartje en lossen op. De laatste die overgebleven is komt dreigend op Momo af...:)

GrijzeH 1: Ik ben de enige die over is en nu wil ik die bloem....Ik zal heersen over de hele wereld, alles staat stil, er is geen tegenstand meer. Ik ben de enige, de machtigste...geef hier die bloem.... (Momo tracht alsmaar aan hem te ontsnappen. Dat lukt een tijdje. Dan wordt ze in een hoek gedreven. Maar de heer, wiens sigaartje bijna op is, wordt steeds asgrauer) Mijn sigaartje... (fluisterend)....alsjeblijft....Alsjeblijf lief kind, geef mij nou die bloem.....

(Momo, in een hoek gedrukt, kan alleen maar NEE schudden. De grijze heer knikt langzaam, mompelend:) Het is goed.....het is goed.....dat nu.....alles.....voorbij.....is..... (en ook hij gaat in rook op)

(Momo blijft naar de plaats staren. Dan komt Kassiopeia eraan op schild: JIJ MAAKT DE DEUR OPEN. Momo loopt naar de deuren en opent die. Licht en klanken stromen eruit als een voorjaars wind. op schild: Vlieg naar huis, MOMO, Vlieg naar huis. Momo wordt meegenomen en komt in de straat waar Beppo stokstijf stil stond. Deze begint nu te bewegen..)

Beppo: Gek, ik voel geen haast meer...Hoe komt het toch dat ik me ineens zo gelukkig en hoopvol voel...?? Misschien heb ik nu de honderdduizend uren volgespaard en Momo vrijgekocht...? (Momo trekt aan zijn jasje) Momo....nee, het is niet waar.... Momo.....hoe.....waarom.....heb ik dan.....(zoekt naar woorden, dan plotseling omhelst hij haar:) Momo!!!

Momo: Beppo!! Lieve Beppo.....ik heb je zoveel te vertellen, kom mee naar het amfitheater.

(In het amfitheater is iedereen al bijeen. Er heerst een feestelijke stemming: er wordt gezongen en door elkaar gepraat. Dan ineens:)

Nino: Jongens, daar is Momo....

Gigi: Lang leve onze lieve Momo (iedereen roept door elkaar, dan wordt het ineens doodstil, iedereen kijkt naar Momo)

Momo: Laat mij een lied voor jullie zingen. Het lied gaat over de sterren en de tijdsbloemen. De melodie heb ik gehoord in mijn hart toen ik bij meester Hora was (zij begint met heldere stem te zingen, langzaam verduistert het toneel. In-

tussen is opzij van het toneel een gestalte opgelicht, die vanaf een hoge troon glimlachend naar Momo en haar vrienden kijkt door zijn ZIE-ALLES-Bril. Dan voelt hij iets aan zijn voeten, zet zijn bril af, buigt zich voorover en zegt:)

Hora:

Kassiopeia, dat hebben jullie tweeën heel goed gedaan. Je moet me wel alles vertellen, want ik kon jullie dit keer natuurlijk niet zien.

(op schild: LATER. Dan moet Kassiopeia niesen)

Je hebt toch geen kou gevat??

(op schild: EN HOE !)

Dat zal vast door die kou van de grijze heren zijn gekomen. Ik kan me voortstellen dat je erg uitgeput bent en eerst een lekker uit wilt rusten. Trek je dus maar rustig terug.

(op schild: DANK U WEL)

(KASSIOPEIA zoekt een stille en donkere hoek op, trekt kop en ledematen in. Op haar rug verschijnen langzaam de letters:)

EINDE....